

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησία δραχμ. 50. Ἐξάμηνος δρ. 28. Τριμηνος δρ. 15.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσιμα διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδιότητος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 6 Σεπτεμβρίου 1924

Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 41

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Μιά τρομαγμένη κραυγὴ ἀκούστηκε στὸ κεφαλόσκαλο κι' ὁ Πέτρος εἶδε ἕνα κορίτσι, ποὺ μάντεψε πὼς θὰ ἦταν ἡ κόρη τοῦ δυστυχισμένου λοχαγοῦ.

Ἡ Μαργαρίτα Ρενούτσι ἦταν ὡς δεκαοχτὼ χρόνων κι' ὁ πατέρας της δὲν ἦταν καθόλου υπερβολικὸς ὅταν τὴν παρομοίαζε μὲ μαργαριτάρη, γιατί ἡ ὁμορφιά της ἦταν ὑπέροχη: πρόσωπο κανονικό, στόμα μικρό, μεγάλα μάτια γεμάτα ἐκφράση, μαλλιά ἄφθονα κι' ὀλόμαυρα ποὺ ἐσκίαζαν τὸ ἴσιο της μέτωπο, κορμιστασιὰ λεπτή καὶ λιγερή. Τὸ σύνολο παρουσίαζε ἕνα ἐξαιρετικὸ πλάσμα, ἀπ' αὐτὰ ποὺ δὲν εἶναι πολὺ σπάνια στὴν Ἰταλία, στὴν κλασσικὴ χώρα τῆς ὁμορφιάς.

Στὰ μάτια τοῦ φίλου μας φάνηκε σὰν ὀπτασία. Κι' ὅταν ὁ Αὐστριακὸς ὁρμήσε πάνω του, μὲ τὸ σπαθὶ γυμνὸ καὶ τὴ βλαστήμια στὸ στόμα, ὁ Πέτρος δὲν δίστασε πιά. Καὶ στὴ φωτιὰ θάπεφτε, γι' αὐτὰ τὰ μάτια ποὺ τ' ἀντίκρυζε γιὰ πρώτη του φορά. Μὲ τὴ σβελτοσύνη ποὺ εἶχε τὸ ἀσκημένο του σῶμα, ὁρμήσε λοξὰ πάνω στὸν ἀντίπαλό του καὶ μ' ἕνα δυνατό χτύπημα τοῦ μπαστουניοῦ, ἔκαμε τὸ σπαθὶ νὰ τοῦ φύγῃ ἀπ' τὰ χέρια. Ὑστερα τὸ μάζεψε γοργὰ ἀπὸ χάμω, τὸ στήλωσε στὸ σκαλοπάτι, καὶ μὲ τὸ τακούνι τοῦσπασε τὴ μύτη.

Μιά ἀγνωστὴ φωνὴ χαίρετης τὸ κατόρθωμά του.

— Μπράβο! Βίβα!

Κι' ἕνας νέος, μὲ ζωηρὰ χαρακτηριστικὰ καὶ ἀστραφτερὸ βλέμμα, τοῦσφιξε τὸ χέρι.

— Ὁ Φραντζέσκος Ρενούτσι; ρώτησε ὁ Πέτρος.

— Ὁ ἴδιος! ἀπάντησε ὁ νέος γαλλικά.

— Λοιπόν, ἀφοῦ μπορῶ νὰ συνεννοηθῶ μ' αὐτὸν τὸν ἀγριάνθρωπο, εἶπε ὁ Πέτρος, πῆτε του, σὰς παρακαλῶ, πὼς εἶμαι Γάλλος λοχίας τοῦ Ἀφρικανικοῦ ἱππικοῦ, ὅτι ἔρχομαι ἀπ' τὴ Σεβαστούπολη κι' ὅτι εἶμαι στὴ διάθεσή του ὅποτε θελήσῃ.

Ὁ Ἰταλὸς ἔκαμ' ἕνα κίνημα θαυ-

μασμοῦ καὶ μετέφρασε στὸν Αὐστριακὸ τὴ φράση τοῦ λοχία.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Αὐστριακοῦ ἔδειξε ἀμέσως πόση ἐντύπωση τοῦκαμε ἡ λεπτομέρεια ὅτι ὁ ἀντίπαλός του γύριζε ἀπ' τὴ Σεβαστούπολη, γιατί τότε ὅλη ἡ Εὐρώπη μιλοῦσε γιὰ τὰ κατορθώματα τῆς Κριμαίας. Μὰ ἡ ἰδέα πὼς εἶχε ταπεινωθῇ ἔτσι μπροστὰ στὶς δυὸ γυναῖκες, τὸν ἔκανε νὰ τρέμῃ ἀπὸ λύσσα κι' ἀπάντησε:

— Ἄν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν Ἰταλός, θάλεγα νὰ τὸν ξυλοκοπήσουν. Μὰ ἀφοῦ εἶναι Γάλλος, θὰ τοῦ κάμω τὴν τιμὴ νὰ μονομαχήσω μαζί του. Θὰ δέχθῃ τοὺς μάρτυρές μου, τὼρ' ἀμέσως.

— Τοὺς περιμένω! ἦταν ἡ μόνη ἀπάντηση τοῦ Πέτρου ὅταν ὁ Φραντζέσκος, ἐρεθισμένος γιὰ τὴ βρισιὰ κατὰ τὸν Ἰταλὸν, τοῦ μετέφρασε τὰ λόγια τοῦ Αὐστριακοῦ.

Ὁ ὑπαξιωματικὸς μάζεψε τὰ κομμάτια τοῦ σπαθιοῦ του, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ χάθηκε.

Τότε, σὰ νὰ μὴν εἶχε συμβῇ τίποτα, ὁ Πέτρος Μπερτινὺ ὑποκλίθηκε βαθιὰ μπρὸς στὴν κυρία Ρενούτσι καὶ στὴν κόρη της κι' εἶπε τ' ὄνομά του.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ τοῦ ἤρθε στὸ νοῦ ἡ θλιθερὴ εἰδηση ποὺ ἐρχόταν νὰ φέρῃ στὸ δυστυχισμένο σπῆτι. Ἡ εἰδηση αὐτὴ γιὰ πολὺν καιρὸ θάδιδωχε τὸ χαμόγελο ἀπ' τὰ χεῖλη τῆς ὡραίας κόρης.

— Περᾶστε μέσα, σὰς παρακαλῶ, εἶπε ἡ μητέρα, καὶ θεωρήστε τὸ σπῆτι μου σὰ δικό σας: Ἐνας Γάλλος δὲν εἶναι ποτὲ ξένος γιὰ μᾶς. Καὶ σὲς εἶστε διπλὰ Γάλλος, ἀφοῦ εἶστε στρατιωτικὸς.

Ὁ Πέτρος μπήκε στὸ σαλόνι. Σὲ κάθε ἄλλῃ στιγμὴ θὰ τοῦκαναν ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση οἱ θαυμάσιες τοιχογρα-

«Ὁ Πέτρος ἔστειλε τὸν Αὐστριακὸ νὰ κυλιστῇ...» (Σελ. 315, στ. γ') φῖες ποὺ στόλιζαν τοὺς τοί-

χους και τὸ ταβάνι. Μὰ μπρὸς στὰ ἐρωτηματικά βλέμματα τῆς μητέρας καὶ τῶν δυὸ παιδιῶν τῆς, ταραχτήκε καὶ δὲν ἔδρισκε λέξη νὰ πῇ.

Ἡ ἀμνηχανία του ἦταν τόσο φανερή καὶ τὸ βλέμμα του ἔδειχνε τόση ἀγωνία, ὥστε ἡ κυρία Ρενούτσι χλώμιασε.

— Θεέ μου! ἔκαμε. Μοῦ φέρνεται, κύριε, καμμιὰ τρομερὴ εἰδηση ἀπ' τὸ λοχαγό;... Ἀρχίζω νὰ φοβᾶμαι.

Ὁ Πέτρος, στενοχωρημένος καὶ συγκινημένος ὁλοένα περισσότερο, δὲ μιλοῦσε:

— Τὸν εἶδατε; ἔξακολούθησε ἡ Ἰταλίδα. Μήπως εἶναι πληγωμένος; Στὸ τελευταῖο του γράμμα, μόλις μερικὲς μέρες τώρα, μᾶς ἔγραφε πὼς ὁ πόλεμος τελείωσε καὶ πὼς εἰσιμαζόταν νὰ γυρίσῃ... Μιλήστε μου, σὰς παρακαλῶ... Μὲ κάνετε νὰ τρέμω ἀπὸ ἀγωνία!...

— Κυρία μου, ψιθύρισε ὁ Πέτρος μὲ ταραχή, δὲν ξέρω πὼς νὰ σᾶς τὸ πῶ.

— Ἀχ, Θεέ μου, Θεέ μου! φώναξε ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα καὶ λιποθύμησε.

Δὲ θὰ ἐπιχειρήσω νὰ σᾶς περιγράψω, παιδιά μου, τὴν ἀπελπιστικὴ σκηνὴ ποὺ ἀκολούθησε. Ἀλλωστε ἡ διήγησή σου συχνὰ καὶ τώρα μὲ ἀνάγκασε νὰ σᾶς περιγράψω πράγματα τόσο θλιβερά, ὥστε νὰ μὴ προσθέσω ἄλλη μὴ περιγραφὴ σπαρακτικὴ γιὰ τίς παιδικὲς καρδιές σας.

Ὁ Πέτρος, ἀνάμεσα σὲ δάκρυα καὶ λυγμούς, διηγήθηκε τίς περιπέτειες καὶ τὸ θάνατο τοῦ Ἰταλοῦ πατριώτη. Μὴ ὦρα ἀργότερα, ὅταν ἡ κυρία Ρενούτσι εἶχε πιά συνέλθει, δυνατὰ χτυπήματα ἐτράνταξαν τὴν ἐξώπορτα.

— Κυρία, εἶπε ἕνας ὑπὸνους, ἦρθαν κάποιες ἀντιστασιακές στρατιῶνες, καὶ θέλουν νὰ μποῦν μέσα.

— Ἡ ἐπίσκεψή αὐτὴ εἶναι γιὰ μένα, κυρία, εἶπε ὁ Πέτρος Μπερτινί. Μὴν ἐνοχληθῇτε. Θὰ πάω νὰ τοὺς δεχθῶ ἐγώ.

Μὰ ὁ Φραντζέσκος Ρενούτσι σηκώθηκε σκουπίζοντας τὰ δάκρυά του.

— Κύριε, εἰστε φίλος μας, κι' ἀγαπητός μας φίλος, ἂν καὶ σᾶς γνωρίζουμε μόλις λίγη ὥρα. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἔρχονται νὰ σᾶς καλέσουν σὲ μονομαχία. Δὲν γνωρίζετε κανένα στὸ Μιλάνο, γιὰ τὸ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ γίνω μάρτυράς σας. Ὁ ἄλλος μάρτυρας θὰ εἶναι ὁ συνταγματάρχης Μπρινιόν, ὑπασιπστής τοῦ Βασιλιά. Δὲν ἀμφισβάζω πὼς θὰ δεχθῇ καὶ θὰ σᾶς τὸν φέρω σὲ μὴν ὥρα.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε ὁ Πέτρος. Αὐτὴ ἡ λεπτομέρεια ἦταν ἡ μόνη ποὺ μ' ἀντισυχοῦσε.

Οἱ Αὐστριακοὶ ὑπαξιωματικοὶ ἦρθαν πραγματικὰ γιὰ νὰ κάμουν στὸν Πέ-

τρο, ἀπὸ μέρους τοῦ συναδέλφου των, μὴ πρόσκληση σὲ μονομαχία, μ' ὅλους τοὺς τύπους καὶ τοὺς κανόνες.

Ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυὸ, ποὺ μιλοῦσε κουτσά-στραβά τὰ γαλλικά, εἶπε πὼς ἡ μονομαχία θὰ γινόταν μὲ σπαθιά, τὴν ἴδια μέρα, στίς ἑξῆς τὸ βράδυ, σ' ἕναν ἀπομακρυσμένο κῆπο.

Ὁ Πέτρος δέχτηκε ὅλους τοὺς ὁρους δίχως νὰ τοὺς συζητήσῃ. Εἶπε πὼς θάφερνε κι' αὐτὸς δυὸ μάρτυρες κι' οἱ ὑπαξιωματικοὶ ἔφυγαν.

Ὑστερα, ἀπὸ διάκριση, ζήτησε ἀπ' τοὺς Ἰταλοὺς τὴν ἀδεία νὰ τοὺς ἀφίσῃ μόνους, μὰ οἱ καλοὶ ἄνθρωποι δὲν τὸν ἄφισαν νὰ φύγῃ. Ἔμεινε λοιπὸν μαζὺ τοὺς ὡς τὴν ὥρα τῆς μονομαχίας.

Προσπαθοῦσε νὰ τοὺς παρηγορήσῃ, ὅσο μπορούσε. Μὰ ἐκεῖνοι λησμονώντας τώρα τὴ θλίψή τους, προσπαθοῦσαν νὰ τοῦ παραστήσουν τὸ μεγάλο κίνδυνο ποὺ τὸν περιέμενε τὸ βράδυ, γιὰ τὸ ἀντίπαλός του ἦταν ἕνας γίγαντας σωστός, καὶ παλὶς κι' ἐμπειρὸς στρατιωτικός.

— Μὴν ἀνησυχεῖτε, εἶπε ὁ Πέτρος. Δεκαοχτὼ μῆνες τώρα ποὺ ἡμουν σ' ἐκστρατεία, τὰ βγάλω πέρα μὲ Ρώσους ποὺ ἄξιζαν κάτι περισσότερο ἀπ' τὸ φοβερό καὶ τρομερὸν αὐτὸν Αὐστριακό. Ἐνα μόνον μὲ στενοχωρεῖ, κυρία, ὅτι ἀπασχολῶ τὸ γιό σας σὲ στιγμὴ ποὺ θὰ ἦταν τόσο ἀπαραίτητη παρηγοριά γιὰ σᾶς ἡ παρουσία του.

Μὰ ὁ Φραντζέσκος διαμαρτυρήθηκε μ' ἕνα στόμφο συνηθισμένο στοὺς Ἰταλοὺς:

— Αὐτὸ νὰ μὴ σᾶς στενοχωρεῖ καθόλου! Θεωρῶ κατῆκον μου, ἀνώτερο ἀπὸ κάθε ἄλλο, νὰ εἰμαι μάρτυρας στὴ μονομαχία σας μ' ἕναν ἀπ' τοὺς τυράννους τῆς πατρίδας μου!

— Ἡ Παναγία καὶ σᾶς φυλάξῃ, κύριε, πρόσθεσε ἡ χήρα τοῦ Ἰταλοῦ ἀξιωματικοῦ. Αὐτὴ τὴν περιπέτεια τὴ συναντήσατε ἐπειδὴ ἦρθατε στὸ σπίτι μου νὰ ξεπληρώσετε ἕνα καθήκον. Ἐγὼ κι' ἡ κόρη μου θὰ πάμε στὸ παρεκκλήσι τοῦ Κάμπο-Σάντο καὶ θὰ προσευχηθοῦμε γιὰ σᾶς τὴν ὥρα τῆς μάχης.

Ἀφίνοντας τὸ σπίτι τῶν Ἰταλῶν, ὁ Πέτρος ἐννοίωσε τὸ στήθος του γεμάτο ἀπὸ μὴν ἀγνωστὴ ταραχὴ κι' οἱ δυνάμεις του τοῦλεξαν πὼς μπορούσε ν' ἀντιμετωπίσῃ ὅποιοδήποτε κίνδυνο.

Κι' ἔφθασε στὴν ὠρισμένη ὥρα μὲ ἀπόλυτη αὐτοπεποίθηση, μαζὺ μὲ τὸ Φραντζέσκο.

Ἐκεῖ τοὺς περιέμενε κι' ὁ συνταγματάρχης Μπρινιόν, μὲ πολιτικά.

Ἦταν ἀπ' τοὺς πρὶν γενναίους ἀξιωματικούς τοῦ στρατοῦ τοῦ Πεδεμοντιῦ. Ἐσφίξε θερμὰ τὸ χέρι τοῦ φίλου μας, ἀλλὰ μὴ κάποιον ἀνησυχία, τοῦ εἶπε:

— Στὴ Γαλλία δὲ συνηθίζετε ἔξασκία μὲ σπαθὶ στρατιωτικὸ... Κι' ἡ μονομαχία αὐτὴ θὰ γίνῃ μὲ σπαθὶ

στρατιωτικὸ. Οἱ Αὐστριακοί, ξέρετε, εἶναι πολὺ ἐξασκημένοι σ' αὐτὸ τὸ εἶδος.

— Ἀκόμα καλύτερα, συνταγματάρχα μου, γιὰ τὴν κανεὶς δὲν εἶναι περισσότερο ἐξασκημένος στὸ σπαθὶ αὐτὸ ἀπὸ τοὺς κυνηγούς τοῦ Ἀφρικανικοῦ ἱππικοῦ. Θὰ τὸ ἴδῃτε.

— Πολὺ καλὰ, ἀγαπητέ μου. Ἡ αὐτοπεποίθησή σας μοῦ ὑπόσχεταί πὼς θὰ ἐπιτύχετε. Μόνον μὴ συμβουλή: ὄχι βιάση! Μὲ λίγη ψυχραιμία καὶ σβελτοσύνη, θὰ κούρασετε αὐτὸν τὸν χοντρὸ-Αὐστριακό. Καὶ τότε...

Ἐκοψε τὴ φράση του, γιὰ τὴν καμπελὴ τῆς δεινροστομίας εἶχαν φανῇ τρεῖς Αὐστριακοί.

Καὶ οἱ τρεῖς φοροῦσαν στολή. Ὁ ἀντίπαλος τοῦ Πέτρου ἦταν πρὶν πηλὸς ἀπ' τοὺς ἄλλους, ἀληθινὸς κολοσσός, μὲ πλατιοὺς ὤμους, μὲ γερὰ πόδια καὶ χέρια. Οἱ σπαθιές του θὰ ἦταν ἀληθινὲς τέσκουρες.

Ἀντίπαλοι καὶ μάρτυρες ἔχαιρετίζονταν. Ὑστερα οἱ δυὸ ἀντίπαλοι γδύθηκαν κι' ὁ Αὐστριακὸς φανέρωσε τὸν δυνατὸ του κορμό, μὲ τὰ τριχωτὰ μπράτσα, ἀληθινὰ μπράτσα ἀθλητοῦ, μὲ κάτι φλέβες ποὺ πετοῦσαν σὰν μπλάβα σχοινιά, ἐνῶ ἀπέναντί του στάθηκε ὁ Πέτρος ποὺ τὸ κορμὶ του ἦταν ἄσπρο σὰν τὸ γάλα, μὰ γερὸ καὶ καλοδεμένο.

Ὁ συνταγματάρχης ἔφερε τὰ σπαθιά. Ἡ πρώτη κλήρωση γιὰ τὴν ἐκλογή τῶν σπαθίων ἐνόνησε τὸν Αὐστριακό. Κι' ἔτσι ὁ φίλος μας πήρε ἕνα σπαθὶ μὲ βάρος δυσανάλογο γιὰ τὸ χέρι του, ἐνῶ στὸ χέρι τοῦ Αὐστριακοῦ τὸ ἄλλο σπαθὶ ἦταν ἐλαφρὸ σὰν πούπουλο.

Ἡ δευτέρη κλήρωση, εὐνοϊκὴ πάλι γιὰ τὸν Αὐστριακό, τὸν ἔφερε στὴν κατηφορικὴ θέσιν τοῦ ἐδάφους. Ἡ τρίτη ὥρισε διευθυντὴ τῆς μονομαχίας ἕναν ἀπ' τοὺς μάρτυρές του.

Ὁ Φραντζέσκος, προληπτικὸς ὅπως ὄλοι οἱ Ἰταλοί, σταυροκοπήθηκε. Μὰ ὁ Πέτρος στάθηκε χαμογελώντας στὴ θέσιν του, κοιτάζοντας κατάματα τὸν ἀντίπαλό του.

Τοῦ Αὐστριακοῦ τὰ μάτια πετοῦσαν φωτιές. Δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ χωρατέψῃ. Σ' ἕνα σινιάλο τοῦ Τυρολέζου, οἱ δυὸ ἀντίπαλοι πήραν στάση «φυλάξεως» καὶ σχεδὸν ἀμέσως ὁ Αὐστριακὸς καμώθηκε πὼς θὰ χτυποῦσε στὸ πλευρὸ, ἔκκμ! ἕνα κύκλο στὸν ἄερα μὲ τὸ σπαθὶ του καὶ τὸ κατάφερε πᾶν στὸ κεφάλι τοῦ Πέτρου.

Μὰ ἦταν ἄργα. Ὁ φίλος μας εἶχε περὶ ἄνδρα καὶ τὴ γλῶσσά του. Ἦταν φανερό ὅτι ἐκείνη τὴ στιγμὴ μονομαχοῦσε ἡ εὐκίνησις μὲ τὴ δυσκίνητη σωματικὴ δύναμη: ὁ ξιφίας μὲ τὴ φάλαίνα.

(Ἀκολουθεῖ)

[Κι' ἄλλος παλιὸς μου συνδρομητής, ποὺ γίνεταί σήμερα συνεργάτης μου: ὁ κ. Δημ. Ἰωαννίδης, τελεόφοιτος τῆς Νομικῆς κι' ἕνας ἀπ' τοὺς καλύτερους ἐρασιτέχνες τοῦ θεάτρου, ὅχι μόνο ἡθοιοὺς ἀλλὰ καὶ συγγραφείς. Τὸ μάρτυρ τὸ παιδικὸ αὐτὸ δραματάκι του, ποὺ μὲ χαρὰ δημοσιεύω ἀπὸ σήμερα. Ἀληθινὰ ὠρεῖτο, συγκινητικὸ, διδακτικὸ, τεχνικώτατα γραμμένο ἀπὸ γνώστη τῆς σκηνῆς, θίχῃ μεγάλῃ ἐπιτυχία παιζόμενο σὲ σχολεῖα ἢ σὲ σπίτια ἀπὸ παιδιά Ἀλλὰ καὶ στὸ θέατρο ἀκόμα θὰ μπορούσε νὰ σταθῇ, — Σ. τ. Δ.]

ΕΝΗ!

ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ὁ Παππούς. — Ἡ Μαρμὰ. — Δέλα, 14-15 χρονῶν. — Τίνα, 11-12 χρονῶν. — Κυρὰ Καλλιόπη, πλούτριά. — Μαρία, ὑπηρετρία.

Ἡ σκηνὴ στὸ σπίτι τῆς Μαρμᾶς.

[Σαλόνι. Στὸ βάθος, πόρτα ἀνοιχτὴ σὲ διάδρομο. Ἀριστερὰ ἄλλη πόρτα μὲ περνεῖδες. Πρὶν οὐ μὴ γονιά. Ἐνα τραπέζι, ἕνα καναπέδι, μὴ πολυθρόνα, δυὸ τρεῖς καρέκλες. Καὶ διακόσμηση ἢ συνηθισμένη.]

Ὁταν ἀνοίγῃ ἡ ἀδελὰ, ὁ Παππούς κάθετα στὴν πολυθρόνα καὶ κρατεῖ τὰ γόνατα μὴ ἐφημερίδα χωρὶς νὰ διαβάσῃ. Πλάι του, στὸ τραπέζι, ἕνα φλιτζάνι τσαγιὸ ἀδειασμένο καὶ λίγη φρυγανιά. Ἡ Μαρμὰ, στὸ ντυμέν, πλέκει... ὅταν τὸ θυμᾶται. Ἐξακολουθοῦν συνομιλία ἀρχισμένη.]

Ὁ Παππούς: — Καὶ ποῦ εἶναι τώρα; Ἡ Μαρμὰ: — Ἐξέρω κι' ἐγώ;... Τίς ἀκουσα πρὶν ποὺ χαλινάναε στὸν κῆπο. Ποιὸς ξέρει τί θὰ σκόρπωσε πάλι τὸ τρελοκόριτσο!... (Γελώντας ἀδελὰ.) Τὸ πρῶτ' εἶχε κρύψει τοὺς σπόρους τοῦ κύρ' Ἀλέξη καὶ τὸν ἔκανε τὸν κακομοῖρη νὰ φάγῃ δυὸ ὄρες...

Ὁ Παππούς: — (Σοβαρά): Μὴ γελᾶς, Σοφία! Αὐτὰ εἶναι ἄνω-ποταμῶν! Ἐνα κορίτσι δεκαπέντε χρονῶν νὰ βασανίζῃ ἕνα γέρον ἄνθρωπο δυστυχισμένο, πέντε φορές μεγαλύτερό της!... Δὲν πρέπει νὰ τῆς τὸ ἐπιτρέψῃς. Ποῦ θὰ καταλήγῃ αὐτὴ ἡ δουλειά; Νά, σήμερα τὸ πρῶτ' ποὺ πέρασα ἀπὸ τὸ σχολεῖο νὰ ρωτήσω γιὰ τὴ κορίτσια, μοῖδαναν χίλια δυὸ παράνοια γιὰ τὴ Δέλα. Χτέες, λέει, στὸ μάθημα τῆς ἱστορίας, πρὶν μπεῖ μέσα ὁ καθηγητής, ἔπιασε καὶ ζωγράφισε ἕνα μεγάλο γαϊδουριὸ κεφάλι κι' ἀπὸ κάτω ἔγραψε τὸ ὄνομα τοῦ Ἐπιστάτη!

Ἡ Μαρμὰ: — Τὸ τρελοκόριτσο! Ὁ Παππούς: — Ὁ καθηγητὴς τὸ εἶδε, ρώτησε κι' ἔμαθε πὼς ἦταν κι' αὐτὸ κατόρθωμα τῆς Δέλας. Τὴν φώναξαν ἀμέσως στὸ γραφεῖο καὶ ἔγραψε τί εἶπε;

Ἡ Μαρμὰ: — Τί; Ὁ Παππούς: — Μάλιστα! Ἐγὼ ζωγράφισα ἐκεῖνο τὸ κεφάλι. — Καὶ τὸ νόμισα; τὴ ρώτησε ὁ διευθυντής. «Ἐ! τὸ νόμισα τὸ γραφὴ ὕστερα. Δὲν ἔχει καμμιὰ σχέση τὸ ὄνομα μὲ τὸ ἄλλο!» Ἀκούς σοφισμὰ;

Ἡ Μαρμὰ: — (Γελώντας). Τί πλάσμα, θε μου! Ὁ Παππούς: — Δὲν εἶναι ἄστειο, Σοφία, εἶναι σοβαρὸ καὶ πολὺ δυσάρεστο. Ἡ Μαρμὰ: — Μὰ μήπως νομίζεις πὼς ἔμεινα μ' εὐχαρίστη; Τὸ μόνον ποὺ μὲ παρηγορεῖ κἄπως εἶναι πὼς αὐτὰ ὅλα τὰ κάνει μοναχὰ γιὰ νὰ γελᾶσαι, χωρὶς καμία...

Ὁ Παππούς: — (Πάντα σοβαρός). Μὰ μήπως καμία δὲν εἶναι καὶ ποὺ γελᾶται μὲ τὴν δυστυχία τοῦ ἄλλου ὅταν μάλιστα τὴν προκαλεῖ ἡ ἴδια; Ἐγὼ στὸ εἶπα καὶ στὸ ξαναλέω. Αὐτὸ τὸ κορίτσι τὸ πῆρες στὸ λαμό

σου. Ἐσὺ τὼκανες ἐτσι. Μὲ τὴν ὑπερβολικὴ σου ἀγάπη. Δὲν ἐννοεῖς νὰ τὴ δυσἀρεστήσῃς ποτέ. Τάχαίς γιὰ ἐγκλημα νὰ πῆς ὅχι καὶ στίς πρὶν τρελές, τίς πρὶν παράλογες ἐπιθυμίες της.

Ἡ Μαρμὰ: — Κάνει κακό, λοιπόν, κι' ἡ ἀγάπη; Ὁ Παππούς: — Πολλὲς φορές περισσότερο κι' ἀπ' τὸ μῖσος. Εἶναι ἕνας κρυφὸς ἐχθρὸς ἡ πολλὴ ἀγάπη. Εἶναι τὸ δυναμωτικό, τὸ σωτήριο φάρμακο, ποὺ σὲ μεγάλη τιμὴ δόση σκοτώνει...

Ἡ Μαρμὰ: — (Μ' ἀποδοκιμασία). Πατέρα... Ὁ Παππούς: — Ναι, ναι. Καὶ μὴ σοῦ κακοφαίνεται. Ἡ σπουδαιότερη δουλειὰ μῖς μητέρας δὲν εἶναι πὼς νὰ δείχνῃ τὴν αὐστηρότητά της μὰ πὼς νὰ κρύβῃ τὴν ἀγάπὴ της. Ἡ καλύτερα πὼς νὰ τὴ μεταχειρίζεται.

Ἡ Μαρμὰ: — (Μὲ λύπη). Μῖς μητέρας... Ὁ Παππούς: — Καταλαβαίνω, τί θέλεις νὰ πῆς. Ἐνας λόγος, λοιπόν, παρὰ πᾶν. Ἡ εὐθύνη σου εἶναι μεγαλύτερη. Κι' ἂν ποτέ αὐτὸ τὸ κορίτσι μάθει τὴν ἀλήθειαν...

Ἡ Μαρμὰ: — (Μὲ φόβο). Σοῦ! Σοῦ! Γιὰ τὸ θεό.

Ὁ Παππούς: — Μὴ φοβάσαι, δὲν ἀκούει κανεὶς. Ἄν καὶ θὰ τὸ μάθει κάποτε...

Ἡ Μαρμὰ: — Αὐτὸ καλύτερα νὰ μὴ γινόταν ποτέ... Ἐχει τόσο παράξενο χαρακτήρα...

Ὁ Παππούς: — (Μὲ λύπη). Ὡ! εἶναι τόσο διαφορετικὸ ἐκεῖνο ποὺ θέλουμε, ἀπὸ κείνο ποὺ γίνεται... (Σωπαίνουν κι' οἱ δυὸ λυπημένοι).

Ἡ Μαρμὰ: — (Σὲ λίγο). Τῶχα ἀγαπήσει τόσο πολὺ αὐτὸ τὸ κορίτσι, ποὺ τρέμω στὴν ἰδέα πὼς ὑπάρχει φόβος νὰ τὸ χάσω...

Ὁ Παππούς: — Τώρα ἀρχίζεις καὶ ὄνειρεῖσαι...

Ἡ Μαρμὰ: — Ὅχι, πατέρα, δὲν ὄνειρεῖται οὐμὰ. (Σιγίτερα). Ἦρθε δυὸ φορές τὸ πρῶτ' καὶ μὲ ζήτησε...

Ὁ Παππούς: — Ἐ, καί;

Ἡ Μαρμὰ: — Ἦταν λυπημένη. Θὰ πῆς εἶναι καὶ τὸ μαρὸ τους ἄρρωστο μὰ...

Ὁ Παππούς: — Ἐ, βλέπεις λοιπόν; Καμμιὰ βοήθεια θὰ θέλουν πάλι οἱ ἄνθρωποι.

Ἡ Μαρμὰ: — (Μ' εὐχαρίστηση). Ἄν ἦταν αὐτὸ...

Ὁ Παππούς: — Μὴν εἶσαι κουτὴ. Τί ἄλλο θέλεις νὰ εἶπῃ;

Ἡ Μαρμὰ: — Δὲν ξέρω... Ἐχω μὴ προαίσθησις σήμερα... (Ἀπὸ τὸν κῆπο φτάνουν τὰ τραβὰ γέλια τῶν κοριτσιῶν, σύρσιμο τερενέ καὶ γαυγίσματα σκύλου).

Ὁ Παππούς: — Τί πάθανε;

Ἡ Μαρμὰ: — (Σηκώνεται, πᾶει στὸ βάθος καὶ κοιτάζει ἔξω). Μὰ ἔσφινξ!

Ὁ Παππούς: — Τί τρέχει πάλι; Τί κατὰφρε ἡ θεοτρελὴ;

Ἡ Μαρμὰ: — Δέσασε στὴν οὐρὰ τοῦ Φῶς ἕναν τερενέ!... (Γελᾷ).

Ὁ Παππούς: — Καὶ γελᾶς ἔ; Μπράβο σου!

Ἡ Μαρμὰ: — Ὡ, πατέρα! Ἐνα παιδάκι... Ἐλα νὰ τίς κάνεις γούστο πὼς γελᾶνε. Ἡ Τίνα ἔχει πέσει στὸ παγκάκι κι' ἡ Δέλα χοροπηδᾷ...

Ὁ Παππούς: — (Εἰρωνικά). Πὼς τῶπαθε...

Ἡ Μαρμὰ: — Γιὰ ἐλα νὰ τίς δεῖς.

Ὁ Παππούς: — Ναι! ἄλλη ὁρεῖ! Νὰ σηκωθῶ ἐγὼ νὰ δῶ δυὸ παλαβές... Ἀπλάθῃ μὴ παλαβὴ, γιὰ τὴ Τίνα δὲν κάνει τίποτα.

Ἡ Μαρμὰ: — Γιὰ τὴ Τίνα ἐξοφᾶνται βλέψεις κι' αὐτὴν...

Ὁ Παππούς: — Ἡ Τίνα εἶναι φρόνιμο κορίτσι.

Ἡ Μαρμὰ: — Ἀ! Βέβαια! Μπορὸν στὴ Δέλα εἶναι ἁγία. Εἶδες ὅμως πὼς ἀγαπᾶται; Ἡ Δέλα προπάτην τὴ λατρεύει τὴν Τίνα. Εἶναι τὸ μόνον πρόσωπο ποὺ δὲν ἔχει

πειράξει ποτέ της. Οὐτε γι' ἄστειο. Σὲ βεβαίω. Μοῦ κάνει τέτοια συγκίνηση ὅταν τὴ βλέπω νὰ τὴν κοιτάζει γεμιστὴ τρυφερότητα, νὰ τὴν προσέχει σὰ μεγάλη ἀδερφή. Ὁ, τι θέλει ἡ Τίνα, ὅ, τι πῆι ἡ Τίνα... Εἶναι στιγμές, καὶ ντρέπομαι ποὺ τὸ λέω, ποὺ δὲν εἰμαι βεβαία ἂν ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ πολὺ ἢ ἡ Δέλα. Τὰ γέλια ἔχουν πάψει.

Ὁ Παππούς: — Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἔχει πολὺ καλὴ καρδιά. (Παύση). Ὅριστε, μάτια μου, ἕνα κορίτσι ποὺ μῆκε στὴ ζωὴ μας χωρὶς οὐτε νὰ τὸ ὑποπτεύομαστε καν...

Μὰ μήπως ξέρετε καὶ ποτέ κανεὶς τί τὸν περιμένει; Αἰώνως τ' ἀπρόοπτο, τὸ παράξενο... Ἀπλάθῃ, τὸ συνηθισμένο ποὺ μᾶς φαίνεται τέτοιο, γιὰ τὸ ἐμείς τὸ περιέλαμε ἀλλοτρίωτο καὶ παράξενο.

Ἡ Μαρμὰ: — (Συλλογισμένη). Ἡ δυστυχία τῆς ζωῆς...

Ὁ Παππούς: — Κι' ἡ ὁμορφιά της...

Μαρία: — (Μπαίνει ἀπὸ τὸ βάθος). Κυρία.

Ἡ Μαρμὰ: — Τί εἶναι;

Μαρία: — Ἡ μαγειρίσσα ρωτᾷει ποῦ τὰ ἔχετε ταῦτα, γιὰ δὲν τὰ βρῖσκε καὶ θέλει νὰ εἰσιμαζοῦ τὴν κρέμα γιὰ τὸ βράδυ...

Ἡ Μαρμὰ: — Πὼς δὲν τὰ βρῖσκε; Δὲν εἶναι στὸ καλάθι, δίπλα στὴν πινατοθήκη;

Μαρία: — Ὅχι, κυρία. Δὲν εἶναι οὐτε τὸ καλάθι ἐκεῖ.

Ἡ Μαρμὰ: — (Ἀπορεῖ). Δὲν εἶναι οὐτε τὸ καλάθι ἐκεῖ; Τί θὰ πῇ αὐτὸ; Ποῦ τὸ βάλατε;

Ὁ Παππούς: — Μὴ σκάς τὴν καρδιά σου. Δουλειὰ τῆς κορούλας σου θάνα καὶ αὐτὴ. Ποιὸς ξέρεται τί θὰ σοφίστηκε πάλι... (Κοιτάει τὸ κεφάλι του).

Ἡ Μαρμὰ: — Δες; (Στὴ Μαρία). Ρώτησε τὴν κυρία Δέλα;

Μαρία: — Ὅχι, κυρία.

Ἡ Μαρμὰ: — Γιὰ πῆγαινε ρώτησε τη. Θὰ ξέρει. Πέο' της π

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΓΚΛΙΝ, ΓΚΛΙΝ...

*Αγαπητοί μου,

ΚΟΥΣΑΤΕ ποτέ σας **αερόμετρο**; **Όχι αερόμετρο** δέν είναι λάθος... Λοιπόν, στο σπίτι μου έχω δυό. Στο διάδρομο, καταμεσίς, υπάρχει ένα φανάρι, που έχει **άμπαζο** από κάτι γυάλινους κύλινδρους, μακριούς, κινητούς, κρεμασμένους γύρω-γύρω σ' ένα μεταλλικό στεφάνι. Αυτό είναι το ένα αερόμετρο. Στην τραπεζαρία, υπάρχει επίσης μια κρεμαστή λάμπα, που το **άμπαζο** της έχει ένα-γύρο μια φράντζα από πολύχρωμες χαντρίτσες περασμένες σε κλωστές. Αυτό είναι το άλλο αερόμετρο. Και τα δυό βρίσκονται στη γραμμή, ανάμεσα στο παράθυρο της τραπεζαρίας και στο αντικριστό παράθυρο του διαδρόμου: δηλαδή μέσα σ' ένα ρεύμα. Άλλα το καλοκαίρι μόνο, έννοείται, όταν έλα τα παράθυρα είναι ανοιχτά, και πάλι όταν φυσά κάπως ώστε να σχηματίζεται ρεύμα.

Ε, αυτές τις ημέρες, τις φρικτές ημέρες της ζέστης, δέν φυσούσε καθόλου! Το κακό που κάποιος παρακαλούσε απ' το καμίνι μου τόν Γύψτο και τόν Αϊολο να μ'ε λυπηθούν. Το κακό που κάποιος παρακαλούσε να κούσω το γλυκό εκείνο γκλιν-γκλιν που κάνουν οι γυάλινοι κύλινδροι του φαναριού όταν φυσά δυνατούτσικα. Και το κακό που κάποιος παρακαλούσε να κουνιόνταν, αθόρυβα κατά τη διακριτική τους συνήθεια, οι χαντρίτσες τουλάχιστο της λάμπας στο φύσημα καμιάς αδύναμης αύρας. Τιποτα! τίποτα! Τ'αερόμετρό μου, εκείνες τις ημέρες, έδειχναν επίμονα απόλυτη νηνεμία.

Μιά προπάντων, — τη Δευτέρα, 25 Αυγούστου. Τι ζέστη ήταν εκείνη, παιδιά μου; Τι **θερμό κύμα** μ'ε είχε τυλίξει; Τα πράγματα έλα, στη σκιά, έκαιγαν σ'α να βγήκαν από φούρνο. Όχι φύλλο, μ'α ούτε... χαντρίτσα δέν κουνιόταν. Σκασμός, ψήσιμο σωστό, απελπισία! Τι θα γίνουμε, λέγαμε, αν το κακό μεγαλώσει ή κι απλώς εξακολουθήσει; Και να ιδής που όλοι βεβαίωναν πως η ζέστη θα πήγαινε **πρεσέντο**. Την Τετάρτη μάλιστα περιμένα την μεγαλύτερη, το κορύφωμα. Οι γραμματισμένοι έλεγαν πως ο **Αρης**, — ο κόκκινος, — ο φλογερός αυτός **Αρης** που μ'ε τ'άκανε **έλα**, — θάφτανε τότε στο **περήλιο** κι' **άλιμονό** μας!... Οι άνθρωποι του λαού, οι γυναίκες, έλεγαν πως... την Τετάρτη

θα κατέβη ο **Ήλιος**. Κι' επρόσθεταν: «**όποιος ζήσκει κι' όποιος πεθάνει!**» Πως να μη φοβήθη κανείς ακούγοντας τέτοια, κι' απ' το **Αστεροσκοπείο** κι' από τις αλλές, ενώ τα θερμόμετρα έδειχναν 40 βαθμούς στη σκιά και τα αερόμετρα... μηδέν;

Εγώ όμως είχα και μια **ελπίδα**. Ήξερα πως οι τέτοιες προφητείες βγαίνουν ψεύτικες πάντα. Κι' από στιγμή σε στιγμή περίμενα νακούσω το **γκλιν**, **γκλιν** των κυλινδρών ή να ιδω να κουνιούνται οι χαντρίτσες... Άλλα πέρασε η ημέρα **έλη** χωρίς να αίστανθω τη μεγάλη αυτή ανακούφιση. Το βράδυ πήγα με την οικογένειά μου στο θέατρο, να ιδούμε την πρώτη παράσταση του νέου έργου του κ. Σ. Μελά (βραδιά, αλήθεια, και για **πρεμιέρα!**...) Γυρίσαμε στο σπίτι νύχτα. Α, τι φούρνος, τι λαύρα! Πως θα πέφταμε να κοιμηθούμε; Αδύνατο, θα ξημερωνόμαστε! Και καθήσαμε ανάμεσα στάνοιχτα παράθυρα, — τάχα για **δρόσι**, — με την απόφαση... να ξημερωθούμε. Τέτοια ώρα, — δυό από τα μεσάνυχτα — και να μη φυσήση ακόμα; Έχανα πια και την τελευταία μου **ελπίδα**. Τελείωσε, έλεγα, αυτή τη φορά οι προφητες **άλληθέφουν**. Θα κατέβη ο **Ήλιος**, καλέ! Και θα πεθάνουμε όλοι από τη ζέστη, — τι θάνατος φρικτός!... Άλλα ενώ ίσα-ίσα συλλογίζομαι αυτά τα παίσια, κάνω έτσι και τι να ιδω; Οι χαντρίτσες της λάμπας σιγουρευόνταν!

— Παιδιά, φώναξα, φυσάει!...

— Α, μπά!...

— Νά, ιδέστε, κουνιόνται!

— Τόσο λίγο!... Θα κουνήθηκε το σπίτι απ' το κάρρο που πέρασε...

Βλέπετε, **τάερόμετρό** μου, σ'αν αερόμετρο, είναι πιο ευαίσθητο από μ'ε σε φύσημα μ'ε αδύναμης αύρας. Άλλα σε λίγο την αίστανθήκαμε και μες να μ'ε χαϊδεύη **άπαλά** και να μ'ε δροσίξη τα **ιδρωμένα** μέτωπα.

— Μπρέ, φυσάει!

— Αλήθεια, νά!...

— Και τι δροσερό **αεράκι!**...

— Δόξα σοι ο Θεός!...

Άλλα θα βαστοόσε; θα δυνάμωνε; ή θάπεφτε πριν καλά-καλά το αίστανθούμε;...

Ακόμα λίγες στιγμές **ελπίδας** κι' αγωνίας... Νά η **έχι**;... Σωτηρία ή θάνατος;... Κι' **άξαφνα**:

— Γκλιν, γκλιν!... γκλιν, γκλιν!...

Κροτούσαν οι κύλινδροι του φαναριού! Ο **άερας** είχε δυναμώσει! Ρεύμα σωστό μεταξ' των δυό παραθύρων! Δοξασιμένος ο **Γύψτος** κι' ο **Αϊολος**! Ζήτη ή **Ελληνική Δημοκρατία!**

Ποτέ **καμπάνες** Αντάστασης δέν αντήχησαν πιο χαρμόσυνες σ' ανθρώπινα αυτιά! Γκλιν, γκλιν, φυσούσε! Γκλιν, γκλιν, τα βάσανά μας τελείω-

ναν! Γκλιν, γκλιν, μπορούσαμε επιτέλους να κοιμηθούμε!

Και κοιμηθήκαμε και ξυπνήσαμε με **δρόσι**. Νά, κείνη τη νύχτα είχε τελειώσει το δεκαπενθήμερό μας μαρτύριο. Ός εκεί ήταν. Και το κατέδασμα του **Ήλιου**, που είχε **δρίστη** για την Τετάρτη, αναδλήθηκε... για το **χρόνο**. Προς το παρόν, μου φαίνεται, πως το **Καλοκαίρι** **έτοιμάζεται** με τα σωστά του να **μπή**... στο **πηγάδι**. Γιατί έτσι λέει πάλι ο **λαός**. Στο **πηγάδι** κρύβονται οι **Χειμώνες** και το **Καλοκαίρι**, όταν τελειώνει **έδω-πάνω** ή **βασιλεία** τους. Γι' αυτό το **καλοκαίρι** το νερό του **πηγαδιού** είναι **κρύο-μούζι** και το **χειμώνα** είναι **ζεστό**... Ψέμματα;

Σας **ἀσπάζομαι**

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΘ. Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. (Συνέχεια)

Ποτέ η **Ανθούλα** δέν είχε **ιδή** τόσους ανθρώπους μαζί. Πως τη **σάστιζε**, μ'α και πως τη **διασκέδαζε** ή **τύρβη** εκείνη! Ο **Δεμάρας** τους είχε **συστήσει** κά-ποιο **ξενοδοχείο** που **γινόριζε**. Ήταν **φτωχικό** κι' **άρκετα** μακριά απ' το **σταθμό**. Την άλλη μέρα θα γινόταν ή **δίκη**. Είχαν λοιπόν καιρό να **τριγυρίσουν** την πόλη. Η κυρία **Δάντη** είχε **δώσει** χρήματα στο **δασοφύλακα** της για **έλα** τα **έξοδα** του **ταξιδιού**.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Πράγματα **μεγάλα** κι' **εκπληκτικά** **Άφου** **τριγύρισαν** την πόλη, ο **Φραντής**, η **Ανθούλα** κι' ο **Γιάννης** γύρισαν στο **ξενοδοχείο** να **δειπνήσουν**. Ο **ξενοδόχος**, ενώ τους **υπηρετούσε**, τους **έλεγε** και για **τάξιοπερίεργα** του **τόπου**:

— Άν θέλεις να **διασκεδάσουν** τα **παιδιά**, **έλεγε** στο **δασοφύλακα**, **έλα** να **πάμε** απόψε στο **θέατρο**. Μ'ε ήρθαν **κάτι** **σπουδαίοι** ή **θοποιοί** από το **Παρίσι**.

Ο **Γιάννης** είχε **τόση** **έπιθυμία** να **ιδή** **θέατρο**, **ώστε** ο **Φραντής** δέν **έφερε** **αντίρρηση**. Κι' **άφου** **δειπνήσαν** **λιτά**, **εξήλθσαν** **όλοι** με **τόν** **υποχρεωτικό** **ξενοδόχο**, που τους **έκανε** και **τόν** **ξεναγό**.

Μόλις **έκάθθησαν** στις **θέσεις** τους, ή **παράσταση** **άρχισε**. Εκείνο το **βράδυ** **έπαιζαν** **ένα** **δράμα** που **λεγόταν** «Ο **Λιποτάχτης**». Οι **παριζιάνοι** **θετρίνοι** **φορούσαν** **χωριάτικα** και **μιλούσαν** **σά** **νάταν** **χωριάτες**. Το **κύριο** **πρόσωπο** του **δράματος** ήταν **ένας** **νέος**, που **έμα** **έμαθε** **πως** ή **κόρη** που **ήθελε** **νά** **άρραδωναστή**, **άποφάσισε** να **πάρη** **άλλον**, **λιποτάχτη**, **για** να **τόν** **τουφεκίσουν**. Κι' ο **Γιάννης** που είχε **έλη** του την **προσοχή** στη **σκηνή**, γύρισε **κείνη** τη **στιγμή** στην **Ανθούλα**:

— Κι' **έγώ** το **ίδιο** **θ'άκανα**! **φώναξε** **τόσο** **δυνατά**, **ώστε** οι **παρακαθήμενοι** **γέλασαν**.

Άλλα ή **συγκίνηση** των **νέων** **κορυφώθηκε** **έταν** ο **δυστυχισμένος** **στρατιώτης** **καταδικάστηκε** σε **θάνατο**. Στην **τελευταία** **πράξη**, η **Ανθούλα** δέν **μπορούσε** να **κρατήσει** τους **λυγμούς** της.

— Μην **κάνεις** **έτσι**, **κορίτσι** μου, κι' **έλεγε** **γελώντας** ο **ξενοδόχος**.

Μ'α η **Ανθούλα** δέν **άκουγε** **και**, τη **στιγμή** που **επρόκειτο** να **τουφεκίσουν** το **νέο**, **λίγο** **έλειψε** να **λιγοθυμήση**...

Ευτυχώς, την **ίδια** **στιγμή**, ή **άρραδωνιαστική** του **έφτασε** **λαχανιασμένη**, με **λυτά** **μαλλιά**, **φέρνοντας** τη **χάρη** του **κατάδικου**. «**Ω**, **χαρά** ή **Ανθούλα!** **Κουνούσε** τα **πόδια** της **σ'α** **νάθελε** να **τρέξη** και **λαχάνιαζε** **σ'α** να **έρχόταν** από **πολύ** **δρόμο** κι' **αυτή**:... **Τέλος**, **έταν** ο **στρατιώτης**, **έλευθερος**, **άγκάλιασε** την **κόρη** που **τόν** **έσωσε** **μετανιωμένη**, ή **Ανθούλα** **ανάσανε** μ' **ανακούφιση** και **κοίταξε** το **Γιάννη**. Τα **βλέμματά** τους **συναντήθηκαν**. Μ'α και του **Γιάννη** τα **μάτια** **ήταν** το **ίδιο** **κλαμένα**...

Υστερα **έπαιξαν** **μιά** **κωμωδία**, που τους **έκανε** να **γέλασουν**. Άλλα ή **συγκίνηση** που **είχαν** από το **δράμα**, δέν τους **είχε** **περάσει**. Μόνο ο **Φραντής** κι' ο **ξενοδόχος** **γέλασαν** με **τήν** **καρδιά** τους: **γιατί** **αυτή** **δέν** **είχαν** **συγκινηθή** **τόσο** **πολύ**...

Την **άλλη** **μέρα** **πήγαν** στο **δικαστήριο**. Άν και **μάρτυρες** **μόνο**, **καθόνταν** **ζαρωμένοι** **σ'αν** **κατηγορούμενοι**. Οι **χωρικοί** **πάντα** **φοβούνται** τα **δικαστήρια**.

Η **συνεδρίαση** **άρχισε** **στις** **έκα**. Ένας **κλητήρας** **οδήγησε** το **Φραντή**, την **Ανθούλα** και το **Γιάννη** στο **δωμάτιο** των **μαρτύρων**. Πολλοί **βρισκόνταν** **εκεί-μέσα** για **διάφορες** **υποθέσεις** κι' **όλοι** **κοίταζαν** την **Ανθούλα** που **ήταν** **τόσο** **έμορφη** και **χαμήλωνε** τα **μάτια** με **στολή**.

Κάποιος **ρώτησε** **τότε** το **Φραντή** για **ποιά** **υπόθεση** **ήρθαν** να **μαρτυρήσουν**. Ο **δασοφύλακας** **άρχισε** να **τους** **διηγείται** την **ιστορία** του **λαθροκνηγού** που **λίγο** **έλειψε** να **τόν** **πνίξη**. Και **μιλούσε** **ακόμα**, **έταν** **άκουσε** να **φώναζον** **τόνομά** του.

Μπήκε στην **αίθουσα** του **κακούργου** **δικείου** κι' **είδε** το **λαθροκνηγό** στη **μέση** **δυό** **χωροφυλάκων**. Τι **άσχημο**

μούτρο που **είχε**! Το **μέτωπό** του **ήταν** **χαμηλό**, τα **μάτια** του **βαθούλα**, το **στόμα** του **σφιγμένο**.

Όταν **τόν** **ρώτησε** ο **πρόεδρος** **αν** **είχε** **σκοπό** να **βλάψη** **τόν** **δασοφύλακα**, ο **κακούργος** **τό** **άρνήθηκε**, **λέγοντας** **έτι** **άπεναντίας** **θέλησε** να **τόν** **βοηθήση** να **σηκωθή**.

Ο **Φραντής** **διηγήθηκε** τα **πράγματα** **όπως** **έγειναν**. Οι **χωροφύλακες** **έδεβαλίσαν** **πως** ο **λαιμός** του **δασοφύλακα**, **έταν** **τους** **φώναξε**, **ήταν** **καταμελانياσμένος**. Υστερα ο **πρόεδρος** **έκάλεσε** **τόν** **Γιάννη**, που **ψηλός** και

«Θα σου το πληρώσω με τόν τόκο **έγώ** **μιά** **μέρα!**...»

καλοκαμωμένος **καθώς** **ήταν**, **έκαμε** **πολύ** **καλή** **εντύπωση** στο **άκροατήριο**. **Είπε** κι' **αυτός** **όσα** **ήξερε**. **Λίγα** **λεπτά** **ακόμη** **αν** **άργουσε**, ο **κατηγορούμενος** **θα** **τελείωνε** **τόν** **άνθρωπο**, που δέν **μπορούσε** **πιά** **νάναπνεύση**.

— Τότε, **επρόσθεσε**, **του** **έσφιξε** **κι'** **έγώ** **το** **λαιμό** **και** **τα** **χέρια** **του** **από** **λυσαν** **τόν** **κύρ-Φραντή**.

Ο **πρόεδρος** **συχάρηκε** το **Γιάννη** για **τό** **θάρος** **και** **τήν** **αταραξία** που **έδειξε** **σ'** **αυτή** **τήν** **περίσταση**. Ο **λαθροκνηγός** **έμως** **τό** **έριξε** **βλέμμα** **γεμάτο** **μίσος**, που **τόκρυψε** με **τά** **βλέφαρά** του, **χαμηλώνοντας** τα **υποκριτικά**...

Επειτα **ήρθε** ή **σειρά** της **«μάρτυρος»** **Ανθούλας**.

Αυτή **θα** **προτιμούσε** να **μή** **μαρτυρήση** **τίποτα**, για να **μή** **φανή** **κακή**, (**περιττό** **άλλωστε**, **άφου** **θα** **τάλεσαν** **οί** **άλλοι**;) ο **πατέρας** της **έμως** της **είπε** **πως** **ήταν** **χρέος** της **κι'** **άδίστακτα** **πιά** **μπήκε** **στήν** **αίθουσα**.

Τι **χαριτωμένη** που **φαινόταν** ή **μικρή** **χωριατοπούλα** **ανάμεσα** **στούς** **δικαστές**, **τούς** **δικηγόρους** **και** **τούς** **χωροφύλακες**! **Χαμήλωνε** τα **μάτια** της **και** **τα** **μακριά** της **μαύρα** **τσίννορα** **έρριχναν** **σκιά** **στά** **μάγουλά** της, που **απ'** τη **συγκίνηση** **είχαν** **γίνει** **χλωμά**.

— **Είναι** ή **κόρη** του **δασοφύλακα**, **είπε** ο **πρόεδρος** **στούς** **εφόρους**.

Κι' **άφου** **ρώτησε** **τόνομά** της **και** **τήν** **ήλικία** της, της **είπε**:

— **Διηγήσου** **μας**, **κόρη** μου, **τι** **είδες**, **τι** **έξερες**...

— **Δέν** **μπορώ** να **μιλήσω**, **φιθύρισε** ή **Ανθούλα**.

Ο **πρόεδρος** **έμως** **τήν** **ένθάρρυνε**:

— **Μή** **φοβάσαι**... **λέγε** **μας**... **τι** **είδες**;

— **Είδα** **τόν** **Γιάννη** **Δεμάρα** **να** **γλυτώνη** **τόν** **πατέρα** **μου**.

— **Κι'** **αυτός** **έδω**, ο **κατηγορούμενος**, **τι** **έκανε**;

— **Ήταν** **πεσμένος** **άπάνω** **στόν** **πατέρα** **μου** **όσο** ο **Γιάννης** **του** **έσφιγγε** **το** **λαιμό**, **και** **τά** **χέρια** **του** **έσφιγγαν** **ακόμα** **το** **λαιμό** **του** **πατέρα** **μου**.

Η **Ανθούλα** **έκάθησε**. **Μίλησε** **τότε** ο **εισαγγελέας** κι' **εζήτησε** να **κηρυχθή** **ένοχος** ο **κατηγορούμενος**. Το **κακό** **τόν** **υπερασπίστηκε**, με **πολλά** **λόγια**, ο **συνήγορός** του. Οι **ένοχοι** **άκουσαν** **τόν** **εισαγγελέα**. Κι' **άφου** **διαβάστηκε** ή **καταδικαστική** **έτυμηγορία** τους, οι **σύνεδροι** **καταδίκασαν** **το** **λαθροκνηγό** σε **είρκτη** **πέντε** **έτών**.

Δυό **χωροφύλακες** **τόν** **έδγαλαν** **έξω**. Άλλα **τη** **στιγμή** που **περνούσε** **κοντά** **απ'** **τούς** **μάρτυρες**, **άγριοκοίταξε** **το** **Γιάννη**, **τούδειξε** **το** **γρόθο** **του** **και** **του** **είπε** με **βραχνή** **φωνή**:

— **Θα** **σου** **το** **πληρώσω** με **τόν** **τόκο** **έγώ** **μιά** **μέρα!**

Η **Ανθούλα** **έγεινε** **κατάχλωμη** **ακούγοντας** **αυτά** **τά** **λόγια**.

Πως **τόν** **φοβήθηκε** **τόν** **άνθρωπο** **έκείνο**; **Αλήθεια** **τόρα** **θάμενε** **φυλακισμένος** **πέντε** **όλάνερα** **χρόνια**. **Επειτα** **έμως**;

(Ακολουθεί)

Μετάφραση **Αρ. Π. Κ.** και **Γρ. Σ.**

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΠΙΑΝΟ ΜΟΥ

[Αριθ. Έγκρ. 50]

Έρσήτσα το πιάνο μου, αν μέσα του φοιλάζει και μία ψυχή, όπου χαρές με λύτες συνταιριάζει.

«Ναι! τοπία, έχεις μία ψυχή που τρυφερά μιλάει, που και στον πόνο μου ποιεί και στη χαρά γελάει.

Μόνο από ξύλο και χορδές δεν είσαι καιωμένο. Έχεις ψυχή απ' τον ουρανό και είσαι εύλογημένο!

Όταν κουνώ τα δάχτυλα σιγά, άπειλαμένα, και βγάινω από τα πλήκτρα σου τραγούδια πονεμένα,

«Ω, μη θαρρείς! νοιώθω καλά πώς κλαίς και συ με μένα! Κι' όταν τα πλήκτρα σου βουλούν με γέλιο πατημένα,

Λάμπει ή χαρά στών ήχων σου το θείο πονηγύρι, λές και το ίδιο σε μευθ' που πίνω εγώ ποτήρι!

Πές μου, τη γνώρισα καλά, πιάνο μου, την ψυχή σου;»
«— Ψυχή δεν έχω, μ' άπαντά, μ'ά παίρνω απ' την δική σου!»
Ηλέκτρα

ΑΠ' ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΜΙΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΣΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ

[Αριθ. Έγκρ. 42]

«... Δες τον ήσυχο δρόμο με τ' σκοτεινά πεύκα. Δες τη νεκρομένη φύση που πενθεί, άκου τις καμπάνες που τρέμουν απ' τους λυγμούς. Άς πάρουμε το ήσυχο μονοπάτι κι' άς προχωρήσουμε στην παλιά εκκλησιούλα, — στο ταπεινό σπιτάκι του μεγάλου Ποιμένα. Πρόσεξε όλους τους ήχους που άποινέουν μελαγχολία, και τόν άερα της έξοχης που μυρίζει λιβάδι: Άπόψε ή γή είναι τυλιγμένη μέσα σ' ένα κρέπι πυκνό κι' άδιαπέραστο, και που και που τρεμουλιάζουν μερικά κεριά...

«Νά ή εκκλησία... Γονάτισε! «Ψιθύρισε ευλαβικά την προσευχή στ' Χριστό μιά. Δες τον έκει στο Σταυρό καρφωμένο, με ματωμένο μέτωπο και σκυμμένο κεφάλι απ' τον πόνο... Γύρω στα φωτεινά του μαλλιά άνθίζουν δάφνες, και τα πόδια Του, που Τόν ώδήγησαν σ' όλη την Άνθρωπότητα για να της προσφέρει το φώς, τα πόδια Του τρυπούν καρφιά... Είναι τα καρφιά της ευγνωμοσύνης του Κόσμου...

Και τρυπούν τα πόδια που Τόν ώδήγησαν μπρος στις χυστές πόρτες και στις ταπεινές καλύβες. Θυμήσου πώς χτυπούσε με άσπρη όρση τη φιλαργυρία και τον έγωισμό, και με τη εύχαρίστηση εύλογους τό φωί του πτωχού...

«Σκέψου τα όλ' αυτά, παιδί

μου, και γονάτισε με κατανύξη. Σκύψε ευλαβικά το κεφάλι, και παρακάλεσε Τον, συ το άγνό άγγελούδι, για μ'άς. Παρακολουθήσε τη σιωπηλή κηδεία Του, και κλάψε, κλάψε για όλους... Για δες εκεί πάνω, ψηλά, το λαμπρό αυτό άστρο που άνάβει και σβύνει οδν να χαμογελά: Σ' εύλογεί!...»

Πουλί της Καταιγίδος

ΟΡΑΤΙΟΥ ΩΔΗ ΧΙ

ΣΤΗΝ ΛΕΥΚΟΝΟΗ

[Αριθ. Έγκρ. 44]

Μή μου ζητάς, Λευκονόη, γιατί δεν πρέπει να μάθης ποιά τέλο έχων προορίσει για σένα οι θεοί και ποιά για μένα... Πόσες φορές είναι καλύτερο να υποφέρω και ν'ά γίνεσαι! Είτε περισσότερους χειμώνας μ'άς έχει χάρισει ο Δίας, είτε τον τελευταίο που τώρα και κάνει τα κύματα της Τυρρηνικής θάλασσας να σπάζουν δυνατά πάνω στους βράχους, έδν γίνου σοφή, προντίξει για τ'α κρισία σου, κι' άπ' την γρήγορη ζωή μας στον κόσμο, λησμονήσε την αιώνια έλπίδα. Ένώ έμεις μιλάμε, ο φθονερός χρόνος περνά. Μένε εύχαριστημένη απ' τη σημερινή μέρα έχοντας όσο δυνατό λιγότερη έμπιστοσύνη στην αυριανή.

(*Απ' το Λατινικό)

Φουτουριστής

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Κουφιοκεφαλής ύπνρής:

— Άλάνω είναι ή κυρία;
— Όχι, κύριε, βγήκε έξω.
— Θάργηξη να γυρίση;
— Ά, όταν ή κυρία μ'άς παραγγέλλει να λέμε ότι βγήκε έξω, κανείς δεν ξέρει ποτε θά γυρίση!

Ναυαγός της Κυνθίας

Η μαμμά, με θυμό: — Άντωνάκη! Στο ντουλάπι είχα βάλει δυο άχλάδια. Πώς σήμερα βρίσκω ένα;
Άντωνάκης: — Ήταν σκοτεινά, μαμμά, και δεν είδα και τ'άλλο.

Κόντε Ραπανάκης

217ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΛΥΣΕΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ο νέος 217ος Διαγωνισμός Λύσεων άρχίζει από σήμερα και θά περιλάβη τας Πνευματικής Άσκήσεις που νά δημοσιευθούν στα φυλλάδια της Δ' Τριμηνίας, δηλαδή Σεπτεμβρίου, Οκτωβρίου και Νοεμβρίου.

Οί όροι είναι οί ίδιοι. Τους βρίσκετε έν έκτάσει στο Ε' Κεφάλαιον του Όδηγού του Συνδρομητού, § 2 και καθεξής (στο 16ον φυλλάδιον, σελ. 126). τ'ά δε Βραβεία στο 5' Κεφάλαιον του ίδιου Όδηγού, § 3 και καθεξής (στο 17ον φυλλάδιον, σελ. 134).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",
Αθήναι, 38 Εὐριπίδου
τὴν 2 Σεπτεμβρίου 1924

ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΝ σέ λίγο κι' οι διακοπές, άνολόνται τ'α σχολεία κι' οι φίλοι μου, οι φίλες μου, σχεδόν όλοι και όλες, ξαναγυρίζουν στα μαθήματά τους. Φυσικά, δεν έχω την άξίωση να μου γράψουν τόσο συχνά και να καταγίνονται μαζί μου όσο το καλοκαίρι. Ο μαθητής, ή μαθήτρια, πρώτα-πρώτα κοιτάζει τ'α μαθήματα. Ελπίζω όμως ότι κι' οι πιο φορτωμένοι, κι' οι πιο πολυάσχολοι, θά βρίσκουν λίγον καιρό, για να μου δίνουν σημεία ζωής και τόν έρχόμενο χειμώνα.

Άλλωστε είναι γνωστό ότι όποιος θέλει, βρίσκει καιρό γιά όλα. Μόνο όποιος δεν θέλει να ζυμώση, κοσκινίζει πέντε μέρες... Πατρινό Διαβολάκι, προσπαθήστε λοιπόν σεις οι μετρημένοι να γίνετε πολλοί. Σε μία πόλη σάν τη δική σας, και χίλιοι θάταν λίγοι. Έβρετάλεσα τις παραγγελίες σου, αλλά στις έρωτήσεις σου δεν μπορώ νάπαντήσω. Με ρωτάς για ποιους Διαγωνισμούς έλαβα άπαντήσεις σου, μέχρι ποίου φύλλου λύσεις σου κτλ. Δυό ώρες δεν θά μού έφταναν για να φάξω και να σου πω. Και φαντάσου πώς τέτοιες έρωτήσεις κι' άλλοι πολλοί μού κάνουν κάθε μέρα. Έσο τι θάκανες στη θέση μου;

Η Πανταγού Παράν μού γράφει ότι λυθήθηκε γι' αυτή τη φασαρία που έβγαλε εις βάρος της για μιά της άπροσεξία. Γιατί από άπροσεξία μού έστειλε κομμάτι για την Δ' Τριμηνία, ένθ δεν είχε το δικαίωμα. — Άς την μάθη λοιπόν αυτό να μην είναι άπρόσεκτη στο εξής; γιά να μην έχη «φασαρίες». Ναι, και του δευτέρου κομματιού άφρατα ή έγκρισις' αυτά όμως δεν χάνονται καθόλου γιατί, μιά φορά π'όσον είναι καλά, μπορεί να μού πη για να κρατήσω για το 1925, έκτος αν έχη και προτιμ'ά να μού στείλη καλύτερα.

Καλλιτέχνη, από μερικά κομμάτια που μπόρεσα να διαβάσω έδω κι' έκει, μαντεύω πώς το δεύτερο γράμμα σου είναι ώρατο σάν το πρώτο. Ο χαρακτήρας όμως είναι πολύ δυσανάγνωστος, στρυφνός, και το μελάνι σου όχι τόσο... μέλαν. Σε παρακαλώ, στο εξής, γράφε μου καθαρότερα. Όση καλή θέληση κι' αν έχω, τ'α μάτια δε με βοηθούν. Γαλάτεια Καλλιπολίτου, προσφυγοπούλα μου, σ' εύχαριστώ για όσα γράφεις κι' εύχομαι να σου επιτρέψουν οι περιστάσεις να γίνης και συνδρομητρια με ψευδώνυμο αφού τόσο μάγαπας. Καλή επιτυχία στις εξετάσεις σου και χαίρετίσματα στις αδελφούλες.

Τ'α γράμματά σου, Φιλόσοφε, είναι πάντα ένδιαφέροντα κι' αν δεν σου άπαντώ έκτενώς, αυτό πρέπει νάποδοθή στην τύχη: τ'α λαβάνια αφού τελειώσω ε διαθέσιμος χώρος. Όσο γιά το κομμάτι που σου ένεκρίθη, μπορώ να μιν τ'α δημοσιεύσω αφού τό άποσπάρω, δεν μπορώ όμως να δεχθώ άλλο πρός άντικατάσταση, γιατί τώρα πιά είναι άργά.

Γαλάτεια Καλλιπολίτου, προσφυγοπούλα μου, σ' εύχαριστώ για όσα γράφεις κι' εύχομαι να σου επιτρέψουν οι περιστάσεις να γίνης και συνδρομητρια με ψευδώνυμο αφού τόσο μάγαπας. Καλή επιτυχία στις εξετάσεις σου και χαίρετίσματα στις αδελφούλες.

Τ'α γράμματά σου, Φιλόσοφε, είναι πάντα ένδιαφέροντα κι' αν δεν σου άπαντώ έκτενώς, αυτό πρέπει νάποδοθή στην τύχη: τ'α λαβάνια αφού τελειώσω ε διαθέσιμος χώρος. Όσο γιά το κομμάτι που σου ένεκρίθη, μπορώ να μιν τ'α δημοσιεύσω αφού τό άποσπάρω, δεν μπορώ όμως να δεχθώ άλλο πρός άντικατάσταση, γιατί τώρα πιά είναι άργά.

Ίδως και τη σημερινή Δήλωση γιά τη Σ. Σ. Σ.

Εὐάγγελος Χ. Τερζόπουλε, άραία ή επικοπεταλίδά του έπιστολικού σου χαρτιού με τ'ονόμα σου τυπωμένο κόκκινο. Στο τυπωμένο σου αναλαμπάει να τυπώνης έτσι και τ'α ψευδώνυμα τ'ών φίλων μου, όσοι θά ήθελαν; Πές μου να τούς το συστήσω. Σ' εύχαριστώ και για την προσφορά σου να μού φτιάσσης την έσθονισμένη έπιγραφή μου, αφού είσαι ειδικός στην «έπιγραφοποιία». Άλλά σέ πρόλαβε άλλος.

Δέν φανταζόμουν, Πέλω, ότι έτσι θά τρώαζες τόσο ε λόςας από μιά έκλειψη Σελήνης! Έδω τουλάχιστο κανένας δεν τ'αράχησε. Και είναι πολύ φυσικό στον αιώνα μας να μην κάνουν έντύπωση αυτά τ'α πράγματα όπως τόν μεσαιώνα. Όσο γιά τις προφητείες τ'ών «Ιεροσπουδαστών» και τ'ών τέτοιων γιά καταστροφή του κόσμου κτλ. δεν πρέπει να δίνης την έλαχίστη προσοχή. Είναι λόγια του άέρος.

Ίκαρε, θά είδες βέβαια την έγκριση του ψευδωνύμου σου. Έτσι μπορείς να λαβαίνης τώρα μέρος σε όλα, και στην Άλληλλογραφία που είναι ίσως το πιο χρήσιμο. Για να καταλάβης τους Γρίφους, παράτα μερικους με τις λύσεις τους που έδημοσιεύθηκαν. (Κι' έχεις, από το 1ο φύλλο, 25 Γρίφους γι' αυτή τη μελέτη.) Στη λύση λοιπόν σημειώνεται πώς διαβάσιν κάθε σχήμα του Γρίφου. (Π: χ: τ: α: γ: ε: διαβά-ζεται ύπ' α γε—γιατί το γε δεν είναι ύπ'α, δηλαδή κάτω από το α:—τό δε ύπ' α γε κάνει τη λέξη ύπαγε. Έπίσης το χ: πλας: ι διαβά-ζεται η διά πλας: εις και κάνει τη λέξη Διάπλasis.) Έτσι σιγά-σιγά θά μάθης τους διαφόρους τρόπους αυτών τ'ών σχημάτων και θά μπορείς, με λίγο κόπο, να λύνης και τόν πιο δύσκολο Γρίφο.

Με συγκίνηση, Βέρθα, διάβασε τις περιπέτειες αυτές της οικογενείας σου, που δεν τις ήξερα. Μά και να τις ήξερα, πάλι θά σου έγραφα, για να σου θυμίσω πώς έληξε ή συνδρομή σου, γιατί το μέτρο είναι γενικό και τέτοια γράμματα στέλνω σε όλους. Κριμα που δεν λαβαίνω τώρα πολλές είςφορές γιά τη Διάπλasis των Προσφυγοπαίδων! Ελπίζω όμως ότι οι ευποροί φίλοι μου θάρχισουν πάλι να μού στέλνουν. Άς μάθουν ότι υπάρχει ακόμα μεγάλη φτώχεια και δυστυχία μεταξύ τ'ών Προσφύγων κι' ότι πολλών παιδιών οι γονείς δεν είναι σε θέση να τούς πληρώνουν τη συνδρομή.

Φθινοπωρινό Δελινό, χάρω που γίνεις καλά. Τό βλέπω απ' τ'α γράψιμό σου πώς είσαι άδύνατος άκόμη, αλλά έννοια σου και γρήγορα θά δυναμώσης, να γράφης ώρατα όπως έγραψες: Άλήθεια σε κοροϊδεύουν που είσαι δεκάξη χρονών και σάβρεις να λαβαίνης μέρος στους Διαγωνισμούς μου; Μά μπορείς να ήσουν και δεκαοχτώ, και είκοσι, όπως τόσοι και τόσες που διαγωνίζονται!

Άκριβως, Μιράντα, είναι το πρώτο γράμμα σου που λαβαίνω αυτό

το χρόνο. Άναγκαιώς όμως πώς έγω άνώτεροι από τη θέλησή σου έκαμαν νάργησης τόσο. Θά μού γίγνητε λοιπόν τώρα πιο συχνά; Εύχομαι να περάση έλως-διόλου ή άρρώστεια όπως πέρασε κι' ή άστχ.

Πραγματικώς, Ξάνθιππε, ε «Καές Δρόμος» τ'ών κκ. Ξενοπούλου-ένδριχη είναι έντελώς πρωτότυπο άληθινά διήγημα, κι' όχι συρραφή διασκευή ξένων όπως τ'α βιβλία μ'ένα που αναφέρεις. Μ' έρωτάς πώς έβγαίνει και πώς γίνεται συνήθως συνεργασία στα λογοτεχνικά έργα. Βικαί, τού ένος θά είναι ή πρώτη, άρχική ιδέα. Άλλά οι δυο μαζί έργοντο και καταστρώνουν το έργο. Έπειτα πάλι ε ένας τ'αράζει όλο. Και πάλι οι δυο μαζί τ'α διαβάζουν και συζητούν τις λεπτομέρειες, προσθέτουν, ταιριούν διορθώνουν κτλ. Έτσι τ'αφάν τ'α Νεαυό της Κυνθίας. Βάρν με τόν Δωρή. Στο θέατρο τ'απάντων ή συνεργασία είναι συνήθιστη. Και γίνεται με τόν ίδιο τρόπο.

Διαμαρτύρεται ή Μιμόζα. Όχι, ε «Άγγελούδι» της δεν τ'α αντί-ραφε από πουθενά. Τό έντενυσθη άποπτος τ'αδελαφής της να κοιτάζει. Άν υπάρχουν και στο άλλο κείνο που λέει ή Σμύρνη μερικές αιδιότητες, είναι από την όμοιότητα του θέματος. Όταν περιγράφεις δάσος, μπορεί να μ'η πη ή τ'α σκία ή τ'α δροσιά του; ε όταν περιγράφη τόν ύπνο ένος ανθρώπου, μπορεί να μ'η πη γιά την έγγελική όμορφιά του προσώπου του;... Μού φαίνεται πώς ή Μιμόζα ναι δίκιο.

Πολύ όμορφο το πρώτο σου γράμμα, μικρό μου Άσπρο Κρίνο. Επ'απ' μου την αδελφούλα σου και ε της πώς την περιμένω. Στο τέλος τ'ών γραμμάτων σου να βάζης αλφούστατα σε φίλθ, σε άσπαζομαι, ελκυκοφίλθ, ε, τι θέλεις! Δεν χρειάζεται σε μένα βεβίδια και άριστέρες.

Ωραίος έπιστολάς μού έστειλαν αυτήν την έβδομάδα κι' οι κκ: Ίδανικό Όραμα, Σοβαρός Κύριος, Άπτερος Νίκη, Καίτη, Μικρός Μετανάστης, Μικρός Καλλιτέχνης, Σκληρωμένη Ήμερος, Φυσιολάτρης, Άστέρη Φυλής, Αύγη, Άλχηστις, Ιππότης της Όμίχλης, Δαρβίς, Όλομυτιονίτης, Δαμπερός Νίλος, Νοεμί, Άκαλανθής, Χαρομάντις, Μυσοσώτης, Ρομαντικός, Φουτουριστής και Ρήγας Φερζόλης. — Έβρετάλεσα τας παραγγέλων των και τούς εύχαριστώ τους γιά τ'α καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έγκρίνονται: 26. «Ο Μονόμοσ» του Άγεράχου Άρχαδός. 27. «Η άνοιξη» του Κυπριώ-που Άγκασθιού. — 28. «Ένα πορτοφολιούδακι» της Τρελλής Άχλιδας. — 29. «Στη Σύρα μου» της Δάφας. — 30 και 31. «Από φαειρά» και «Άγάπη στη Διά-πλαση» του Ένα. — 32. «Έξω μ'άς» της Ίσμήνης. — 33. «Μιά άντρα» της Δέλιας. — 34. «Από ένα κήρυγμα» της Άντιγόνης. — 35. Στο τραίνο» της Έλληνικής Δό-

ξας. — 36 και 37. «Η πρώτη έξο-μολόγησι» και «Ο πιο δυνατός» της Βενετοπούλας. — 38. «Έντι-πώσεις» της Ίγκεμπούργ. — 39. «Τό Σχολείο» της «Ήρας». — 40. «Ρουμελιώτικες συνήθειες» του Γιού της Ρούμελης.

Άποροίγονται: «Πικρές ά-λήθειες» της Δαλιδ'ας. (Πολύ θλι-βερό και άρεσκά άτεχνο. Για να είναι άνεκτό το θλιβερό, πρέπει να είναι τεχνικώτατα γραμμένο, καλλι-τεχνικά.) — «Ο πτωχός» της Σαπ-φούς. (Άκόμη πιο άπαίσιο αυτό, πιο φριχτό. Μά πώς σ'α τραβούν τέτοια θέματα, περιεργο! Κι' όταν συλλογίμαι ότι είστε παιδιά και γράφετε γιά παιδιά!...) — «Σαββα-τόβραδο» του Θ. Διαγούτσου. Πολύ καλό. Μά χωρίς ψευδώνυμο δεν επιτρέπεται. — «Άναμνήσεις» του Ραμπαγιά. Άτεχνο κι' ή γλώσσα πολύ άνακατωμένη. — Πρώτ' του Μικρού Τυμπατιστού. (Οί δυο πρώτες στροφές καλόντιστες. Η τρίτη τ'α χαλά. Γενικώς, οί σίχοι άδόκιμοι.) — «Η γιοστή της Δεσφύ-λας» του Πουλιού της Καταιγί-δος. (Πολύ καλό. Άλλά δημοσιεύ-θηκε τ'ο Γράμμα της Μεγάλης Πα-ρασκευής, ώστε δεν μπορεί να έγ-κηριθί τώρα κι' αυτό. Ο φίλος μας τ'ωστείς γι' άντικατάσταση του πρώτου πού θάταν παράκαιρο. Άλλά και τ'α παράκαιρα μπαίνουν, όταν είναι ώρατα. Σήμερα π: χ: ένε-κρημα μιά «Άνοιξη» που θά δημο-σιευθή τ'ο χειμώνα. Άλλά είναι ώρατα!) — «Βέργα» του Κρίνου. (Δέν είναι άσχημο. Θά ήθελα μόνο να γραφθή πιο στροτά, πιο λιτά, πιο άπλά. Τό ύφος τ'ο χαλά.) — «Μιά Άνάμνησις» της Νοσταλγί-σης Σμυρνοπούλας. (Κι' αυτό καλό, μά ήθελε λίγο περισσότερο δούλεμα.) — «Τό σπουρνιτάκι» της Δάφας. (Καλό, μά έπρωτίμωρα τ'ο άλλο της. Θά ένέκρηνα και τ'α δυό αν ήταν πιο σύντομα.) — «Ένα καλό μάθημα» του Μαύρου Ίπποτου. (Γνωστότατο. Τό άλλο του δεν τ'ο διάβασα άκόμη.) — «Καταιγίς» κτλ. του Δαμπερού Άστέρως. (Άτεχνα.) — «Ο έργάτης» του Όλυμπιανίκου. (Με κόκκινο μελάνι δεν διαβάω.) — «Πνευματικός και Δωποδύτης» του Άδν Κιχώτη. (Πολύ γνωστό.) — «Τό Σχολείο» του Φαέδοντος. (Πολλές μονοτονίες και λίγα καλά. Θέλει αναθεώρηση, να γίνη και πιο σύντομο.) — «Παποντισσο-οχή» της Έλληνικής Σημαίας. (Θάταν νό-στιμο αν γραφόταν κάπως άλλοιώς.) — «Τ'α καταιγίς άσίμαντο». — Τά 21 «Ένα μ'άνα» της Μαρίας Ταβλά (Μά χωρίς ψευδώνυμο;) — «Είς άρχων» και «Η έκδική» του Άργοναύ-του, «Άνέκδοτον» του Σφύρα Ά-κμονα, «Άνατολική Δικαιοσύνη» του Ναπολέοντος, «Καθήκον» κτλ. του Κάποιου, «Ηλιθιότης διαφρό-των» του Ρολάνδου. (Όλ' αυτά άπορρίπτονται νυθώς γιά τ'α σχο-λαστική κι' άνόματη γλώσσα τους. Έίπαμε ότι να κομμάτια της Σελ-δος πρέπει να είναι σε ώρατα, κα-θαρή δημοτική.) — Γι' άλλα θά μι-λήσω στο έρχόμενο.

Δήλωσις: — Έπειδή έχουν μα-ζευθή πάρα πολλά κομμάτια — έκτος απ' αυτά που έδιάβασα ως σήμερα, — κι' έχουν ήδη έγκριθί σαράντα,

θά έγκρίνω άκόμη μερικά, τ'α κα-λύτερα, απ' αυτά που έχω λάβει, και δεν θά δεχθώ πλέον άλλα γιά την Δ' Τριμηνία, από κανένα. Να πά-ψετε λοιπόν να μού στέλνετε κι' έγώ θά σ'α πω ποτε θά μού στείλετε γιά την Δ' Τριμηνία του 1925.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδέν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άνα-νεύεται, αν δεν συνοδεύεται από τ'ο δικαίωματος δρ. 5 — Τά έγκρινόμενα ή άνανεύσιμα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1924. Όσα συνοδεύονται από Α, άνήκουν εις άόρα και όσα από Κ, εις κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Άλιε, κ. (ΜΒ). Γιούλης Άνδης, ά. (ΣΣ). Παιδί του Βουνοῦ, ά. (ΕΓ). Μοι-ρολάτεις, κ. (1894). Έξελιγμένη Ψυχή, ά. (ΣΧ). Πόθος τ'ών Προ-σφύγων, ά. (ΝΤ). Μυροβόλος Σμύρνη, ά. (ΠΑ). Σμυρνοπούλα, ά. (; ; ;). Ψυχή της Δέσφου, ά. (ΒΙ). Ναυτικός, ά. (ΝΑ). Ολιμμένη Γιοτήτα, κ. (ΠΝΣ). Έσπερος, ά. (ΚΜΚ). Κοινόνικη, κ. (ΟΛ), Ρίς-Τάφφαρι, ά. (ΣΜ).

Η Διάπλasis άδοπάζεται τούς φίλους της: Έθνηκήν Πί-στιν (έστειλα) φύλλα προηγούμενα έδων υπάρχουν προς 1,50 τ'ο ένα' καλή άρχή!) Σίφωνα (χάρω πολύ! θά είδες βέβαια την έγκριση στο προηγούμενο) Άδν Κιχώτην (τ'α έσχισα καθώς ήθελες! αλλά γιατί να σου κρινω έγώ λογοτεχνημάτα που δεν είναι δικά σου και που ε συγγραφέας τους δεν σ' έξουσιοδό-τησε να πάρης τη γνώμη μου; τ'ο βρίσκω παράτυπο και πεισιγό-Γλυκεϊά Χαραυγήν (καλό ταξίδη-ναί, να με διαδόσης έκτε-πέρα δοο μπορείς!) Άτλαντίδα, (καλή επι-τυχία στις εξετάσεις! μά μπορεί να μην επιτύχης, αφού δεν κατάλαβες καλοκαίρι από τ'ο διάβασμα;) Φέ-λανθον (ναί, προς 1,50 τ'ο ένα' σε λίγο θά μάθης τ'α Νέα τ'ο 1925, πλησιάζει ο καιρός...) Χρυσό-φωρο (χάρω που έγινες καλά' συ-χαρημένος!) Γιάννη Άγιάννην (χάρω πολύ! τ'ο ψευδώνυμο που σου ένεκρίνα προηθές, θά ισχύη ως τ'ο τέλος Νοεμβρίου) Έλληνικό Χώμα (μπράβο που έγινες και Πρόσκοπος σ'αδν Κολοκύνθα που είναι τώρα τόσο μακριά αλλά δεν με ξεχνά, γράψε πολλά χαιρε-τισιατά!) Κλειώ Γ. Μικ. (χάρω πάρα πολύ! τώρα περιμένω να πάρης και ψευδώνυμο!) Κυπριώ-τινός Άγκασθι (έχει μόνο στις Άσκήσεις που έχουν πολλούς άρθμούς—Μαγικά Γράμματα, Με-ταμορφώσεις κ.τ.λ. — μπορεί κα-νείς να λύση τις μυσές κι' οι λύσεις του να λογαριάζονται π. χ. από τις πέντε λέξεις του Μαγικού Γράμ-ματος βρήκε τις τρεις; έχει τρεις όρθές λύσεις) Κόμητα τ'ο Έράχ (σου είχα άπαντήσει ναί; παρεξη-γήση, γιατί κατ' άρχήν δεν είδα καταλόγους συνδρομητών ή άπάν-τησή σου έλήφθη!) Υπνάραν (κά-θε παραγγέλια πρέπει να συνοδεύε-ται από τ'ο αντίτιμο, γιατί που καιρός να κρατώ λογαριασμούς!) Τετρατέλετον (έστειλα) ή «Ρυ-φοπούλα» είναι στους τόμους 19 και 20 της Α' Περιόδου) Πονεμέ-λην Ψυχήν (άφραδι συλλυπητή-

ρια' ε θεός να σε παρηγορήση σε μιά τόσο μεγάλη στέρηση!) Άστρο της Άγάπης (πολύ καλό, τεχνικό! αλλά γιατί! λυπημένα και μέλαγ-χολικά τραγούδια; στην «αύθα ψυχούλα» θά ταίριαζαν καλύτερα φαειρά!) Άλεξανδρινόν Άστέρα (καλώς να έλθη! έχει, δεν κάνει άνορθογραφίες! μόνο τ'ο γράψιμό του δεν είναι πολύ κομψό!) Άγγε-λούδι της Καρδιάς (θά είδες βέ-βαια τ'ο ψευδώνυμό σου' γράψε μου' έχω τις καλύτερες συστάσεις γιά σένα κι' έλπίζω αν δειχθής μιά λαμπρή Διπλωσοπούλα) Δόσρον της Δόσδας (έχει, κόμια προ τ'ο και, σε τέτοια φράση, δεν πάει!) «Ηγήσπιπον (κι' έγώ χάρηκα πολύ γράψε μου) Άγγιν (εύχαριστώ γιά τ'α καλά λόγια) Πόθον τ'ών Προ-σφύγων (ώρατα! έμπρός λοιπόν τώρα!) Κικινέζον (λογαρισμός έστειλα) Υϊδν τ'ών Αϊδέρων (έστει-νε) Νικολάον Κόρδαν (δεν θά γίνουν αυτά, ήσυχασε!) Έλληνό-παιδα (βραβεϊον σου διάθεσα κατά την παραγγέλλιον σου) Δεπιτήν Μαργαρίταν (έχει, δεν έλαβα άκό-μη και γράφε της) Ίω. Κίτσαν (έλαβα) Χαρίλ. Νικολόπουλον, Σβυσμένην Έλπίδα, Μαγαμένο Τριαντάφυλλο, Κύμα τ'ο Έδξεί-του κτλ. κτλ.

Δαλιδάν, Κλεόβουλον, Κ. Φάλτο. (έλαβα, εύχαριστώ.) Κόμητα Φοίνικα, Άλκυόνα, Άνθην Μ. Μ., Διον. Γκούμαν (έστειλα.)

Είς όδας έπιστολάς έλαβα μετά την 1 Σεπτεμβρίου, άπαντήσω στο έρχόμενο.

Είς όδας έπιστολάς έλαβα μετά την 1 Σεπτεμβρίου, άπαντήσω στο έρχόμενο.

Είς όδας έπιστολάς έλαβα μετά την 1 Σεπτεμβρίου, άπαντήσω στο έρχόμενο.

Είς όδας έπιστολάς έλαβα μετά την 1 Σεπτεμβρίου, άπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΑΡΧΗ του νέου 217ου Διαγωνισμού ΑΙ λύσεις δεκται μέχρι 6 Νοεμβρίου.]

577 δις. Δεξιόγριφος

Τό πρώτο μου ένα σύμφωνο, Μηνάμημα τ'ο άλλο Πουχει και χρήση οικιακή. Αύτα τ'α δυό χρειάζονται Νά κάμουνε μεγάλο «Ήρωα άρχου που έχτισε Μιά πόλη Ιστορική.

Υψηλός Άετός

578. Συλλαβόγριφος

Τό πρώτο μου είναι σύνδεσμος Τό άλλο άνωτομία Καί τ' άλλο μου μικρό νησί Στου Αιγαίου μιά γωνία.

Δάμα

579. Στοιχειόγριφος

Βασιλίδς Βιζαντινός Καί θεομός Άρεϊανός Κάνει μεγα ποταμό Παίρνοντας κι' άλλο λαμό. Κον. Α. Χονδρονιάτης

580. Αίνιγμα

Έχομε μάνα τη γιαγιά μας Καί άδερφό μας τ'ο μπαμπά μας. Μπρος, ό λυτα μου, να πής Τίνος παιδιά ήμαστ' έμεις.

Αφιερωμένο Κύμα

581. Δικτυόγιν

1. Μας καλεῖ στήν 'Εκκλησία.
2. Τό σταφύλι τὸ γεννᾷ.
3. Ἦρως στή Μυθολογία
Ποῦ μὲ τέχνη κυνηγᾷ
4. Καὶ βασίλισσα ξυπνᾷ.

Μυρτώ

582. Κρυπτογραφικὸν

- 123456785 = Στρατηγός
2 3 3 6 5 = Κράτος εὐρωπαϊκόν
3 6 4 8 5 = Βασιλεὺς Θηβῶν
4 7 4 5 = Μετεωρολογικόν
5 2 3 6 5 = Μετεωρολογικόν
6 7 2 4 8 5 = Αἰρετικὸς
7 2 6 = Ττανίς
8 3 1 4 8 5 = Εὐτυχής

Υἱὸς τοῦ Ψηλορείτη

583-587. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἄρωμα, τάφος, Πάφος, ἀκρίς, μαθητής.

Πέτρο-Φῶς

588. Διπλῇ Μεσοστιχίς

Ἐκ τῶν δύο μεσαίων γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὰ μὲν πρῶτα ἀποτελοῦν στεγνὸν συγγενή, τὰ δὲ δευτέρω μέλος τοῦ σώματος:

1. Κράτος τῆς 'Αφρικῆς 2,
- Ἡ χώρα τῶν Αἰθιοπῶν 3,
- Ποταμὸς τῆς Γαλλίας 4,
- Ἀνήκει στή θάλασσα.

Εὐάγγ. Ι. Μπασιάνος

589. Ἑλληποσύμφωνον

οιοιο-σει-α-οα-αι-αι-α-αι
Γνωστὴ

590. Γρίφος

α α
Μ α α
α α α
βάζ α α
α α
+ΑΒΓΔΕ...

Ἀμάραντος Κρίνος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

591. Charade

Dis donc, ami, mon premier!
De ton habit une partie mon
[second;
Et jour de la semaine mon
[entier
Ἑλλάδα

ΔΥΣΒΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 26

360. Καναδάς (Κανᾶ, δᾶ:.)
361. Λαμία (λα, μι, α.)
362. Κύθηρα-Θήρα.
363. ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ (Ρήνος, Ἰανός, Σίφνος, Ταίναρον, Ὀτράντον, Φασιανός, Νήσσα, Ἡσιόνη.)
364. Ἀδάμας-ἁδάμας.

365. ΙΛΙΟΝ 366. ΠΑΡΟΣ
ΔΑΒΙΔ (Πόσος, Ἀμι-
ΘΥΣΙΑ σός, Ρούς,
ΘΩΜΑΣ Ὀκως, Ως).
ΝΑΝΟΣ 367. ΣΟΛΩ-
ΜΟΣ-ΠΑΛΑΜΑΣ (ΣηΠία, Ὀρα-
τιος, Αἶλλη, Ὠσαννά, ΜίΜος,
ὈνΑγρος, ΣωΣάννη.)
368. Ὁ πλοῦτος θνητός, ἡ δόξα ἀθάνατος.
369. Ἐσο φιλήθης (ἐς ο φύλλα, λίθοι, ε.)
370. ÉCLIPSE (ciel, lis, ile, pie, Sicile, elle.)
371. Après la pluie le beau temps.

Τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 4, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40 λεπτά ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 70.
Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμᾶς 2.
Ἡ προκληθεῖσα εἶναι ἀπαράδεκτη.

(ΚΑ'—1170)

ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Βραβεῖα: Ἰσαρίθμια δεκάτουν πέμπτον ἀπαντήσεων. Προθεσμία διμηνος· συμμετοχὴ μονόδρομος. Ξ. Μόρε, Ἐποικισμὸν, Θεοδίκηνην.

(ΚΑ'—1171)

ΙΔΑΝΙΣΜΕ, καὶ ὅπως βοισκόμουν καὶ κοινὰ σας καθόμουν στὸ διπλὰνὸ τραπέζιν.

ΧΡΥΣΑΓΓΗ, τόσο εὐκόλα ξεχνοῦν τις ὑποσχέσεις καὶ... τὰ χρέη τους;

ΝΕΦΕΛΗ

(ΚΑ'—1172)

Διαπλασσοπούλα, Διαπλασσοπούλες ὑποστήριξε τὸν φτωχὸ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ (ΚΑ'—1106) τοῦ

ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΚΑΡ

(ΚΑ'—1173)

Τριανταφυλλένια, καὶ τὴν προσωπικὴν σας γνωριμίαν εὐχαριστήθηκα πολὺ. Ἰδανισμὲ, νομίζω πὺς μὲ τέτοιο ἐξιδίωσμά δὲν ξεδιψᾷς στὸ Σύνταγμα! Ἡ Νεφέλη ἦτο μαζὶ μου. — Ἀνδρὶς Μάγκα, Ἀλάν, μὲ καλὴ, τὴ λέτε; Μὰ ὅταν σὰς λέγω ὅτι ἡ μία πενήντα φρεσὶ (νομίζω) καὶ ἡ ἄλλη φορεὶ σουτακουῦτες καὶ εἶναι σταράτη, μὲ μαυροκόκκινα μαλλιά καὶ μάτια, πρόσωπο στρουγγυλόμακρο καὶ μέτριο ὕψος, λίγη παχυνία καὶ ἔχει καὶ μαθητικὸ ὄψος... τί σημαίνει; Μήπως θέλεται καὶ τὸν ὀνόματάς;

ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

(ΚΑ'—1174)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ ΘΕΛΕΤΕ ΚΑΙ

ΛΙΜΙ;

(ΚΑ'—1175)

Στὸν Πρόεδρον καὶ στὰ μέλη τοῦ Συλλόγου «ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΗ» θερμοτάτα στέλνω εὐχαριστήρια γιὰ τὸ θαυμασιὸν βραβεῖον, μαζὶ μὲ τ' ἀληθινὰ μου συγχαρητήρια γιὰ τὸ λεπτό τους γούστο.

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΟ ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ

(ΚΑ'—1176)

Υποστηρίχτε τὸν ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟ (ΚΑ'—1106). Ἀπὸ ὅλους περιμένει ὁ:

ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΚΑΡ

(ΚΑ'—1177)

Ἀνταλλάσω Μ. Μ. στὴ διεύθυνση: Ὀδυσσεὶ Ἀλεπουδέλην, Σόλωνος 98—Α, Ἀθήνας. Ἀπαντῶ ΤΑΧΙΣΤΑ. ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΟΣ

(ΚΑ'—1178)

Ὁν Ζοῦνάν, μὰ σὺ, παιδί μου μὲ τὴν ἀνακάλυψή σου μὰς δρᾷσους ὕστερα ἀπὸ τέτοια τρομερὴ ζέστη. Χά! χά! καί μὲν Κική, μὰς ὅτι δὲ λέγουμαι οὔτε Ἀγγελικὴ-Φασονέλη, οὔτε Οὐρανοκατέβατη, ἀλλὰ τὸ ἀσύλληπτο...

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΟ ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ

(ΚΑ'—1179)

Ὁ Γ. Κανελλόπουλος ζητεῖ τὴν ἀλληλογραφίαν τῆς ΚΑΛΙΚΟΤΟΠΟΥΛΑΣ. Poste Restante, Ἀθήνας.

(ΚΑ'—1180)

ΓΥΝΑΙΚΑ, ΝΕΦΕΛΗ, ἀν σὰς ζητοῦσα τὴ φίλια καὶ τὴν ἀλληλογραφία σας, δὲ ἡμπορούσατε ν' ἀρνῆσθε;

Ιουλιὴς Ἀνδρὶς

(ΚΑ'—1181)

Βασίλισσα στὶς Παπαρούνες, Κυκαμιά, Λεπτή ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, Τριανταφυλ. Μπουκετάκι, Νεφέλη, Χαλκικοπούλα, Γυναικία, ζετὸ τετραδάκι σας. — Γιώργ. Κανελλόπουλος, Ρ. Ρ. Ἀθήνας.

(ΚΑ'—1182)

Ἀλυσίτις, Ἀγριοκάτω, Λοξομένη Φουσταγέλα, Κίτρινη Μάσκα, Λεπτή Μαργαρίτα, Τριανταφυλλένια, Πάνο Χειμαρῶν, τιμῆστε τὸν Διαγωνισμὸν (ΚΑ'—1106) τοῦ

ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΚΑΡ

(ΚΑ'—1183)

Πρῶτην ΑΡΗ, χίλια εὐχαριστῶ γιὰ τὸ χαριτωμένον τετραδάκι. ἔστειλα. Δὲν ξέρω ἂν ὑπάρχει ἄλλος φέτος. Μία φορὰ τὸ δικό σας ἦθελα. Τὸ γιαιτικό σας τάχατες νάναί ἀληθινὸ; Τὸ δέχουμαι πάντως περιμένοντάς τ' ἀποτελέσματα. — ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΟ ΜΠΟΥΚΕΤΑΚΙ

(ΚΑ'—1184)

Α ΠΟΛΛΩΝΙΕ, ΠΑΤΡΙΝΟ ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ, θαρμὰ εὐχαριστῶ, μὰ σοβαρὲς αἰτίες μ' ἐμποδίζουν νὰ λάβω μέρος στοὺς διαγωνισμούς Σας.

ΡΟΖΙΑΝΤΑ

(ΚΑ'—1185)

ΣΤΕΝΑΓΜΕ ΤΗΣ ΑΡΜΕΝΙΑΣ, ΚΙΣΣΕ ἔγραψα πρὸ μηνός γράμμα Σας δὲν ἔλαβα.

ΡΟΖΙΑΝΤΑ

(ΚΑ'—1186)

Α κακία, τί γίνεσαι; Τὸ Τρελλὸ Ναυτοπούλι τί γίνεται; Σέρμας, στὸ κολύμπι σὰν γοργόνα μοιάζεις! Μανεδονοπούλα, ἀσπασμούς ἔχεις; Χά χά! Ἀλυσμένη Σύντη, ... μὲ ἀρέσει ὁ χορὸς καὶ τὸ πιάνο! ἔ; — ΕΛΠΙΖΟΥΣΑ ΝΕΟΤΗΣ.

(ΚΑ'—1187)

Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν ἀγρῶν καρτῶν. Προθεσμία τριμήνιος. Βραβεῖα τρία. Συμμετοχὴ μονόδρομος. Δίσις: (ΚΑ'—854). — ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΡΟΥΣΣΑΚΗΣ, ΦΑΙΔΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΑΝΕ.

(ΚΑ'—1188)

Προτομπαίνοντας στὸ Διαπλασσοῦμο, στέλλω σ' ὅλους ἓνα φιλικὸ χαριτωμένο.

ΚΡΙΝΟΛΕΥΚΗ

(ΚΑ'—1189)

Α ΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ, Ἐβραβεύθησαν: α') Ἀρσεναὸς Ζέρφους, β') Νσοῦδα, γ') Φιλέρμος, δ') Γῶγος Ἀστέρης. Λοιποὺς εὐχαριστῶ.

(ΚΑ'—1190)

Β' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Μ. ΜΥΣΤΙΚΩΝ Συμμετέχων θὰ λαμβάνῃ ἐν δολεπόν. Βραβεῖα ΔΕΚΑ. Προθεσμία τέλη Δεκεμβρίου. Στείλατε: (ΚΑ'—875). — ΣΚΑΡΠ, ΝΕΡΑ-Γ'ΔΑ

(ΚΑ'—1191)

Ιδρύθη ἐν Ἀθήναις Σύλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ΠΑΙΔΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ», Σκοπὸς: Διάδοσις «Διαπλασσοῦ» προκηρύξεις διαγωνισμῶν, ἔδρασις βιβλιοθήκης.

Γενόμενων ἀρχαιορεσιῶν ἐξελέγησαν: Πρόεδροι: Μικρὸς Καλλιτέχνης, Γραμματεὺς: Λοξομένη Εἰκοσιένα, Ταμίας: Μικρὸς Μετανάστης. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι.

Α ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ. Προκηρύσσομεν διαγωνισμὸν καλλιτεχνικῶν καρτῶν. Βραβεῖα 5. Συμμετοχὴ δραχμῇ Προθεσμία διμηνος. Δίσις: Ε. Παπανικολάου (διὰ Μ. Καλλιτέχνην) Φαβριόν 8, Ἀθήνας. «Τιτάν» λάβετε μέρος.

(ΚΑ'—1192)

Διαπλασσοπούλα, Διαπλασσοπούλες, τί μὴ μου ἡ συμμετοχὴ σας στὸν Διαγωνισμὸν μου.

ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΚΑΡ

(ΚΑ'—1193)

Ιωρίσθη ἀντιπρόσωπος ἑξωτερικῶν Ἀσπείδης ἀντὶ ἐν Ἀλεξανδρουπόλει ὡς εἶχε ἡ (ΚΑ'—1059) Ἀγγελία.

ἘΚΔΙΚΗΣΙΣ,

(ΚΑ'—1194)

Ποῖς θὰ μοιάζῃ μὲ τὸν Ἀθῶ; Βέβαια ὁ Ρηγόπουλος. — Μαγνίτσα, Αλαμύδα

(ΚΑ'—1195)

Μιότα, περιγραφή σου ὑπέροχον ἔλαβες δική μου; Τίτλη Καμαρωτὴ εὐχαριστῶς στέλλω. — Νανότα, τετραδάκι ἔλαβα εὐχαριστῶ. Δίσις: — Λοξο, ἔλαβα εὐχαριστῶ ἔστειλα. — Σὲ Ραβεγκά, μ' εὐχαρίστησεν δέχουμαι ἔστειλα. — Ε. Ρ., μὲ λύπη μὲ ἀναγκάσθηκα νὰ τὸ ἐπιστρέψω. — Φρασινοῦτα, τετραδάκι δὲν ἔλαβα ἀκόμη γιατί; — ΜΑΓΙΣΣΑ

(ΚΑ'—1196)

— ΔΟΞΑ —

Κατόπιν νέας ψηφοφορίας ἐξελέγησαν σύμβουλοι Παπαδῶν καὶ Κισσαμινῶν. — Διορίζεται ἀντιπρόσωπος Ἀθηνῶν ὁ Φωδὸς Δωρεῶν. — Ὁ Σύλλογος θὰ βραβεύῃ καὶ μέλος τὸ ὁποῖον θὰ ἐγγράφῃ δέκα μέλη. — ΤΙΤΑΝ, δεχόμεθα γράψατε ὅρους.

(ΚΑ'—1197)

Ἰππότη τοῦ Μεσαίνου, χίλια εὐχαριστῶ. Ἰππότη τῆς Οὐκίλης, διεύθυνσίς σου ; ; ;

ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΟΣ

(ΚΑ'—1198)

— ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΞΗ !!! —

Ενεκα τῆς πληθώρας τῶν ἀπαντήσεων ΠΑΡΑΤΕΙΝΟΥΜΕ τὸν (ΚΑ'—858) διαγωνισμὸν ἀγρῶν καρτῶν μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου.

ΚΑΠΕΤΑΝ ΓΙΑΝΝΗΣ
ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΡΟΥ

(ΚΑ'—1199)

Αποτελέσματα διαγωνισμοῦ (ΚΑ'—852) Βραβεύονται: α') Προδότης τῆς Τροίας, β') Λουνοβίκος Παστέρ. Στείλατε Δίσις. — ὈΔΥΣΣΕΥΣ,

(ΚΑ'—1200)

Νοσταλγοῦσα Συμμετοχούλα, δέχομαι Δίσις (ΚΑ'—804). — Θεωλὴν Θεωλὴν attention... γιατί τὴν Κυριακὴν ἔφευγες τόσο βιαστικά ; — Ναναγός

(ΚΑ'—1201)

ΘΡΑΚΙΚΟΣ ΘΥΓΑΣ, Ἀκυροῦμεν τὸν διαγων. (ΚΑ'—880)

(ΚΑ'—1202)

Παρατείνω (ΚΑ'—967) διαγωνισμοὺς 10 Ὀκτωβρίου. Στὴν (ΚΑ'—1149) ἀντὶ ΚΑ'—967 γράφει ΚΑ'—927.

Πατρὸν Διὰβολάκι.

(ΚΑ'—1203)

Παγούλα, ὄχι. Ὑποστηρίχτε τὸν Διαγωνισμὸν (ΚΑ'—1106) τοῦ:

ΣΕΡ ΡΑΒΕΓΚΑΡ.

(ΚΑ'—1204)

Ρωμαντικὴ, Δροσοστολὶδα, Ἰγνι-μουργ, Δαλιδά, Κυκαμιά, Μελαγχολικὴ, ἀνταλλάσσομε Μ. Μ.; Δίση: Ἀσπρον Κόρακα, Πέτρα (Μυτιλήνης)

(ΚΑ'—1205)

Προκηρύσσω Διαγωνισμὸν Μ. Μ. καὶ καρτῶν. Βραβεῖα Βιβλία. Συμμετοχὴ δραχμῇ, προθεσμία διμηνος. Ρωμαντικὴ, Ὑπνίδα, Ἀκακία, Πεταλούδα, νὰ περιμένω ; — Ἀσπρος Κόρακας

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΣΕΩΣ»

[Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμοὺς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἑσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ].

Ἀδελφούλα μου, δρ. 15 (1,40 καὶ 4)

Ἀφροδίτη, δρ. 15 (2 καὶ 5).

Ζακυνθινὸν Μαντήλι, δραχμ. 15 (1,40 καὶ 4).

Θέατρον, Τόμος Γ', δρ. 8 (1,50 καὶ 5).

Ἰσαβέλλα, δρ. 12 (1,20 καὶ 3,50).

Κανὸς Δρόμος, δρ. 8 (1,20 καὶ 3,50).

Κόσμος καὶ Κοσμάς, δραχμ. 15 (1,60 καὶ 4).

Κωμωδία τοῦ Ἀριστοτείου, δρ. 3 (1 καὶ 2,80).

Μητρυνία, δρ. 5 (1 καὶ 2,80).

Πετρίδες στὸν Ἥλιο, δρ. 10, (1,40 καὶ 4).

Πόλεμος, δρ. 14 (2,10 καὶ 5).

Στάχνα καὶ Παπαρούνες, δρ. 10 (1,40 καὶ 3,60).

Στέλλα Βιολάντη, δραχ. 8 (1,20 καὶ 3,50).

Ἡ Τρίμορφη Γυναικία, δρ. 2 (2 καὶ 4,50).

Φοιτητά, δρ. 8 (1 καὶ 2,80).

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν τὴν διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχ. 2,50 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυλίας.

Ἄλλως δὲν εὐθύνομεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν συλλογικῶν των.